УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2012
ЧЕРВЕНЬ
№6 (234)

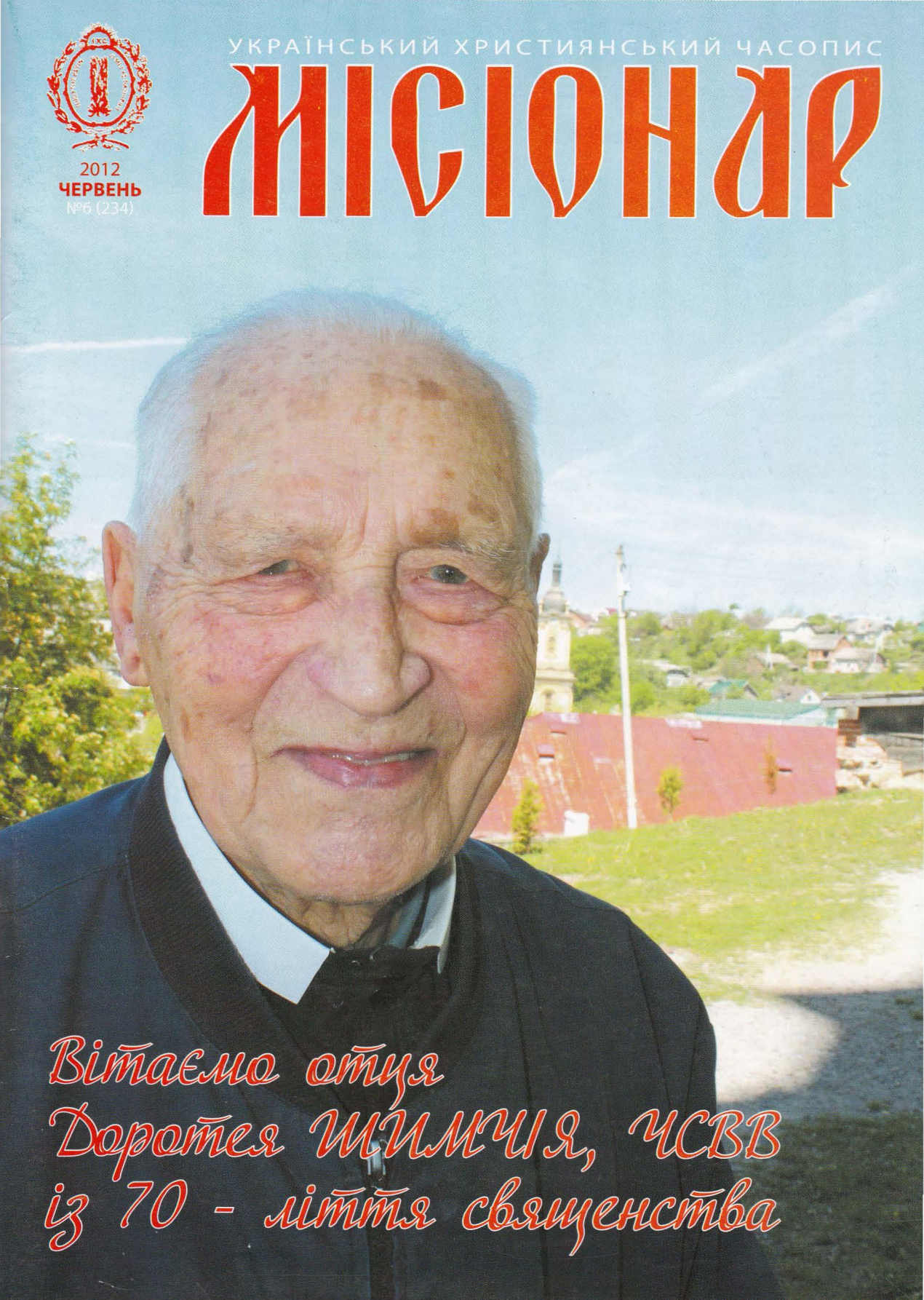

Вітаємо отця Доротея ШИМЧИЯ, ЧСВВ із 70 - ліття священства

Чернечі облечини в монастирі святого Миколая в Крехові 13 травня 2012 р.Б.

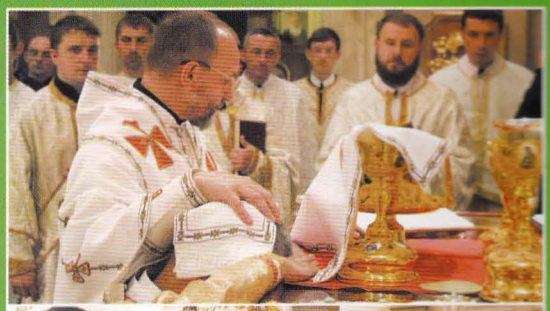

Ієрейські свячення в соборі св. Юра 6 травня 2012 р.Б

Лікарі католики відвідали відпустові місця у Польщі 29 квітня – 2 травня 2012 р.Б

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

НЕ ОБМАНЮЙ!

Слава Ісусу Христу!

Україна поволі зближається до якихсь перетворень. Говорячи про зміни, однак, не завжди маємо на увазі позитивні. Справді, з природи очікуємо, що майбутнє буде кращим, аніж минуле чи теперішнє. Історія показує, що такі очікування не завжди справджуються. Сьогодні бажаю звернути увагу на одну вкрай важливу причину, яка надзвичайно впливає на суспільство і на кожну людину зокрема, а це – питання істини та обману.

Христос сказав: «Пізнайте правду, і правда визволить вас» (Йо.8,32). Сотворена для свободи, людина зазнає гнітючого смутку, коли з будь-якої причини не може пізнати правду. Вона розуміє, що правда може бути дуже болючою, а навіть і небезпечною. Важливо навчитися пізнавати і передавати правду добрим, неболючим способом. Та обман завжди спричинює ще більший відчай, аніж навіть найтяжча правда. Тому в нашому народі виникло прислів'я – «краще гірка правда, ніж солодка брехня». Обманувши, чи зазнавши обману один раз, людина стає на слизьку дорогу, на якій немає певності. Обман відчужує, оскільки жоден, хто до нього вдається, не бажає, щоб обман був виявлений. Тому йому доводиться брехати дедалі більше і в різних обставинах.

Якщо проаналізуємо наше теперішнє життя, побачимо, що живемо в суспільстві, якого основними рисами є обман і брехня. Почасти це можна зрозуміти. Політика, тобто спосіб суспільної організації, побудована на так званій демократії, яка в сьогоднішніх часах заснована на загальних виборах. Тобто, влада народу, задекларована у Конституції, обмежується тільки до моменту голосування. Далі народ передає свої повноваження депутатам, а що вони роблять – народ на це впливу не має. Тим часом, щоб стати безкарним розпорядником всього, що народ створює, необхідно його переконати, що обиратиме добрих своїх представників. А звідки візьметься доброта, якщо людина переповнена заздрістю, захланністю і гнівом? Тому й удаються до обману, мовляв, за народ душу покладуть. А вже на високих посадах задіюють іншу форму обману – намагаються представити, як добре і плідно працювали. А тільки для того, щоб і далі залишатися біля майже невичерпного джерела багатства, що його створюють люди своєю працею.

Не тільки політика, а й звичайне життя отруєне великим обманом. Проаналізуймо самі. Якщо особа провинилася і їй загрожує якась санкція, до якого способу вона вдасться, щоб себе виправдати? Найчастіше до простого обману. Це правда, що ті, які розпоряджаються, не вміють зрозуміти і прощати. Але це тому, що й самі перебувають в обмані. Обманює чоловік свою дружину, обманюють діти своїх батьків, а батьки дітей. Здається, це не страшний обман, який не впливає на наше життя. Однак, його отрута починає роз'їдати нашу душу.

Але в обмані суспільство довго жити не може. Тому стануться зміни. Вони можуть бути болючими. Ми, як християни, сьогодні покликані насамперед збагнути, як багато навколо нас, а, можливо, і в нас самих, обману. А також полюбити істину, яка визволяє. Тільки так зможемо вистояти в обставинах, які непомітно, але впевнено, на нас насуваються. ■

БЛИСКАВКА НА ОЛИВ'ЯНОМУ ОБРІЇ с. 6

ПОСТІЙНО ПРИНОСИТИ ЖЕРТВУ ТЕРПІННЯ І ПРАЦІ с. 8

ХАЙ ВСЕ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ В МОЛОДИХ! с. 10

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД СВЯТОГО ЛУКИ с. 11

ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ с. 14

СВЯТА ТАЙНА МИРОПОМАЗАННЯ ТА ЇЇ ПЛОДИ В ЖИТТІ ХРИСТИЯНИНА с. 17

ЩОДЕННА МОЛИТВА З ЧИТАННЯМ СВЯТОГО ПИСЬМА В СІМ'Ї с. 20

СВЯТОМИКОЛАЇВСЬКИЙ ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МОНАСТИР У СТРУСОВІ с. 22

ПОСЛІДОВНИК МАРКІЯНА ШАШКЕВИЧА с. 25

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ с. 42

ПРЕПОДОБНОМУЧЕНИЦЯ ФЕВРОНІЯ с. 43

СИЛИ ТА НАСНАГИ У ПРЕСВІТЕРСЬКОМУ СЛУЖІННІ с. 44

ПРЯМУВАТИ ДО ВЕЛИКОЇ МЕТИ с. 46

БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ с. 47

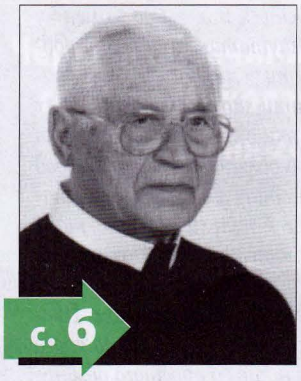
с. 6

с. 17

с. 22

Читайте у «Місіонарчику»

МУЧЕНИЦЯ ХРИСТИНА с. 30
ХТО ТАКІ СКАУТИ? с. 32
ДІТИ ПРО КАТОЛИЦЬКЕ СКАУТСТВО ЄВРОТИ с. 34
ЯК Я СТАВ ВІВТАРНИКОМ с. 35
ПРО ТУРБОТИ ДУШІ І ТІЛА с. 36
МІСІОНАРЧИКОВА ПОШТА с. 37
ВЕСЕЛИНКИ с. 39
ЧАЙНВОРД «ДЕ, ЩО, КОЛИ?» с. 40

РЕТРО с. 49

КРОКИ РОДИННОЇ МОЛИТВИ с. 53

ДЕЩО ПРО ТОВАРИСТВО АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ с. 54

П'ЯТДЕСЯТ ПРИЧИН ЧИТАТИ БІБЛІЮ с. 56

ДВІ БАБУСІ с. 58

ТЕРНОПІЛЬ: «Я ЛЮБЛЮ «МІСІОНЕР»! с. 63

ПОЕЗІЯ с. 64

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 65

КРОСВОРД с. 66

с. 44

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар:
Ігор САВ'ЯК

Радакційна колегія:
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Коректура:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Фото: бр. Іпатій ВАЩИШИН, ЧСВВ

Фото обкладинки – бр. Іпатій ВАЩИШИН, ЧСВВ

На обкладинці – о. Доротей ШИМЧІЙ, ЧСВВ

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net, misionarchik@i.ua
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 28.05.2012 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2012

БЛИСКАВКА НА ОЛИВ'ЯНОМУ ОБРІЇ

До 70-ліття священства о. Доротея Шимчія, ЧСВВ

Опрацював **о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ**
За матеріалами: **Ярослав СТОЦЬКИЙ, «Бучацький василіянський монастир»**

«Бути василіянином – виконувати свої обов'язки за будь-яких обставин». (о. Доротей ШИМЧІЙ, ЧСВВ)

Отець Доротей Дмитро Шимчій народився 16 вересня 1915 року в селі Старі Петликівці біля Бучача на Тернопільщині в родині Сильвестра і Євдокії з родини Остапишин. Батьки великих статків не мали, але й не бідували. Тато, Сильвестр, був поранений під час війни й отримував державну пенсію.

У 1922 році Дмитро пішов до школи. У 1923 році парохом села став о. Володимир Гук. Він зауважив здібного у навчанні і глибоко побожного хлопчину й вирішив посприяти, щоб його прийняли у Місійний інститут святого Йосафата при Бучацькому монастирі отців Василіян. Навчання в ньому тривало чотири роки. Місійний інститут Дмитро закінчив у 1932 році. Тоді ж усі його однокласники написали заяви на новіціят до Крехова. 1 вересня 1932 року Дмитро вперше переступив поріг цього славного монастиря. При облечинах він прийняв ім'я Доротей, а 15 квітня 1934 року склав чернечі обіти.

Того ж року Чин скерував його на навчання у Лаврівський монастир св. Онуфрія, де два роки вивчав схоластику, ще рік – риторику в Добромилі. Тут 8 серпня 1937 року брат Доротей склав вічні обіти. Наступних два роки студіював філософію у монастирі св. Юра в Кристинополі. 1 вересня 1939 року почалася Друга світова війна. Перед більшовицькою загрозою викладачі і студенти з Лаврова якнайшвидше переправилися на Захід.

■ Доротей ШИМЧІЙ, ЧСВВ.

Професор о. Павло Миськів посприяв, щоб їх було прийнято в Оломовицьку семінарію у Чехословаччині, а згодом, аж до 1942 року продовжували навчання на теологічному факультеті Карлового університету у Празі. Позаяк частина старших студентів василіян уже була підготовлена до отримання таїнства священства, було необхідно знайти святителя. Українські владики перебували не близько, тому попросили угорського єпископа Миколу Дудаша, ЧСВВ із Марія Повч, який приїхав у Прагу і висвятив їх, в тому числі й Доротея, на священиків 14 травня 1942 року. На початку травня 1943 року василіяни повернулися в Галичину. 15 липня 1943 року о. Доротей в Бучацькому монастирі відслужив урочисту Службу Божу, приміцію, на яку запросив о. Володимира Гука, парохів із сусідніх сіл, родину, місцевих урядовців, поважних людей з рідного села.

У середині 1943 року єпископ Йосафат Кочиловський за погодженням із протоігуме-

ном Віталієм Градюком призначив о. Доротея державним катехитом гімназії в Кристинополі, а також катехитом господарської школи сестер служебниць та Місійного інституту, подібного до бучацького. У 1944 році, якраз у розпал фронтових подій, отець тимчасово був парохом містечка Великі Мости. Згодом о. Шимчія замінив о. Керничний. Так його й урятував від загибелі.

Восени 1945 року о. Доротей разом із отцями Методієм Ничкою, Панкратієм Нюнькою і Петром Бальцарем виїхали на Захід через Чехословаччину. Отець Доротей отримав паспорт на ім'я Вацлав Шимчек і зміг виїхати до Парижа. У 1947 році отці кораблем прибули в Ріо-де-Жанейро в Бразилії. Звідти вирушили у провінцію Парана, у монастир отців Василіян у Прудентополі. Через рік о. Доротея перевели на посаду духівника для новиків, де він ще й викладав українську мову.

До 1947 року повної, систематичної релігійної обслуги українські переселенці греко-католики у Бразилії не мали, бо не вистачало священиків. З приїздом священиків Доротея Шимчія і його товаришів святі Літургії, Таїнства, обряди відбувалися вже раз на місяць у кожному українському поселенні. Для цього о. Доротей склав список кожного українського осередку-колонії і графік відправ для них. Згодом отця призначили на посаду директора малої семінарії св. Йосифа в Прудентополі, де першого року його праці навчалося 18, а через п'ять років, скільки він був на посаді – вже 80 учнів.

У 1955 р. о. Доротей був призначений магістром новиків, парохом Іваї та провідником усіх тоді діючих церковних братств. На новіціяті тоді було 20 новиків, яким о. Доротей приділяв значну увагу. На тій праці о. Доротей прослужив майже 8 років.

У 1963 р. о. Доротей на пропозицію о. Володимира Ковалика разом із чотирма новиками був переведений магістром новіціяту в Апостолес в Аргентині. У 1967 році став капеланом у школі сестер василіянок у місті Посадас. Пізніше о. Доротей був скерований у Буенос-Айрес в монастир-осідок протоігумена і там кілька років служив у монастирській церкві. Також був протоігуменом аргентинської віце-провінції. Із 1985 до 1991 був духівником Колегії святого Йосафата в Римі. Тут, окрім лекцій для семінаристів, готував промови на Радіо Ватикан, проповідував, проводив реколекції.

Коли в 1991 році Україна здобула незалежність, отець Доротей повідомив протоархимандрита, що бажає служити в Україні. 10 травня 1992 року прибув у рідний край, де в Івано-Франківській духовній семінарії викладав аскетику, а також читав лекції в катехитичній школі сестер василіянок. Був натхненником і керівником розбудови церкви у своєму рідному селі, яку найменували на честь Пратулинських мучеників.

Та чи не найважливішим вкладом отця Доротея в розвиток Чину святого Василія Великого і Української Греко-Католицької Церкви є, крім сумлінного служіння, його наукова, освітня і проповідницька діяльність. Він написав і видав двотомник «Блискавки на олив'яному обрії. Коротенькі життєписи праведників наших днів», «Дар віри» «Перший мій рік у Бразилії», «Отак народжуються святі», «Животрепетні питання. Тематика для Апостольства Молитви», п'ятитомник «Основи аскетики», «Путівець до Серця Чоловіколюбця», «Шлях до вдосконалення», двотомник «Навернення серця», «До Апостольських порогів», «Основи самоспостереження», «Місійні науки», тритомник «Розмови з Богом», «Настанови для священиків та семінаристів». Також виголосив безліч проповідей, багато місій, реколекцій та інших наук.

В останні роки о. Доротей проживає у Бучацькому василіянському монастирі, дає поради вірним і всіляко продовжує засвідчувати правду святого Євангелія. ■

ПОСТІЙНО ПРИНОСИТИ ЖЕРТВУ ТЕРПІННЯ І ПРАЦІ

Привітання о. Протоігумена з нагоди 70-ліття священства о. Доротея Шимчія, ЧСВВ

Високопреподобний і дорогий отче Доротею.

2012 рік є роком важливих ювілеїв у Вашому житті, які торкаються також і всієї нашої василіянської спільноти-родини. 1 вересня промине 80 літ із часу Вашого вступу до Василіянського чину у Крехові, а 14 травня минає 70 літ від Ваших ієрейських свячень. Як Протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя, від імені всієї спільноти вітаю Вас із ювілеєм та бажаю міцного здоров'я, миру і рясних Божих ласк.

Роздумуючи над значенням Вашого ювілею, звертаємось до Слова Божого, яке закликає нас «дні наші рахувати» (Пс.90,12), бо вони також є Божим даром. Кожний покликаний використати час, подарований Богом, для Його пізнання, прослави, а також для того, щоб свій досвід передати тим, які прийдуть після нас.

Воістину, шляхи Господні незбагненні. Христос потребує працівників у своєму винограднику і кличе їх на всякому місці і різними способами. Він дає можливість свідчити Істину, але також разом з Ним жити, працювати і страждати, таким чином наслідуючи Його у несенні хреста (пор. Мк.8,31-38). Провидіння розпорядилося, що Ви проживали у буремні часи, позначені світовими війнами, смертями мільйонів людей, запеклою боротьбою між різними політичними системами. Багато Ваших друзів, з якими йшли пліч-о-пліч у монашому подвигу, засвідчили любов і відданість Христу мучеництвом чи довголітнім ув'язненням, життям у підпіллі та боротьбою проти відкритого ворога Христа і віри.

Кличучи до праці у своєму винограднику, Христос повів Вас іншим шляхом. Здавалось, на вже окультурену землю, між вірний народ, у безпеку. Проте, найважливішою рисою Вашого служіння було те, що всюди, куди Ви прийшли служити на, здавалось би впорядковану ситуацію, необхідно було докладати максимум зусиль, бо Ви починали ніби спочатку. Після важких років студій і перших душпастирських кроків ув окупованій німцями Галичині, після розпорядження настоятелів із великими труднощами добулися до так званого вільного світу, а далі до далекої Бразилії. Отці Василіяни вже протягом десятиліть працювали у цій країні, але ще бракувало тут систематичності, впорядкованості. Тому Ви взялися до цього труду, щоб наші вірні мали кращу духовну опіку. Місяцями знову і знову відвідували віддалені колонії, проповідували, уділяли Святі Тайни, гуртували стомлений Божий народ, українців на далеких поселеннях, навколо Христа і Його Церкви. Так і на служінні директором школи святого Йосафата у Прудентополі, коли то треба було знову гуртувати людей, щоб посилали дітей до своєї школи, щоб діти навчалися української мови і не забували свого народу і свого обряду. Вже

за короткий час число учнів зросло більш ніж у чотири рази! І пізніше служіння як магістра новіціяту, щоб збільшувалось число ченців та священиків, але щоб вони були добрими і правдивими василіянами, завжди готовими посвідчити істину Христового Євангелія.

У 1963 році Ви переїхали до Аргентини, де також розвивалася наша Греко-Католицька Церква. Але й тут Ви опинилися ніби на початках, уложивши багато труду в організацію церковного та чернечого життя у служінні магістра новіціяту, а потім протоігумена. Більш як двадцять років віддали українській Церкві у цій країні. І тепер, коли настали часи релігійного збайдужіння, матеріалізму та споживацтва, Аргентинська провінція живе, розвивається, має нові покликання до чернечого стану. Наступні кілька років Ви провели в Римі як духівник для богословів української папської колегії святого Йосафата, і тут зустріли перших студентів з України, яким необхідно було відкрити правдивий шлях пізнання Бога та як, йдучи цим шляхом, відкривати Істину Ісуса Христа для інших – вірних, душпастирями яких вони стануть.

Після проголошення незалежності України, в 1992 році Ви повернулися на свою Батьківщину, але й тут опинилися знову біля початків. Посеред духовної і матеріальної руїни викладали аскетику для богословів Івано-Франківської духовної семінарії та були її духівником. Після багатьох трудів повернулися до Бучацького монастиря, навчаючись в якому більш як вісімдесят років тому, ближче познайомилися з отцями Василіянами і почули виразний заклик Христовий – «Іди за мною!» (Мт.9,9). Не полишили праці, бо стали духівником і сповідником для монашої братії та численних студентів колегіуму святого Йосафата, були натхненником будівництва нової церкви для греко-католицької громади у своєму рідному селі Старі Петликівці.

На Вашому життєвому шляху не все було просто і гладко. Скільки перепон, заздрості, гніву, оскаржень, а навіть очорнень Ви пережили – важко і згадати. Христос каже: «Горе вам, коли про вас всі люди добре говоритимуть» (Лк.6,26). Отак, живучи у вільному світі, постійно приносили Ви жертву терпіння і праці на вівтар Христовий.

Сьогодні багатьом молодим здається, що їхнє життя і праця повинні пройти на вже всьому готовому і без труднощів. Ваше життя і приклад показують, що означає жити і працювати не у підпіллі чи на видимих фронтах, а пильною і важкою працею долати насамперед свої гріховні схильності, щоб у трудах і терпінні відкривати людям Христа Господа і Його Слово.

Ми дякуємо Вам за цей приклад життєвої боротьби та праці і віримо, що Ваш труд не пропаде намарне, а дасть багатий плід у винограднику Христовому через численних Ваших послідовників, духовних дітей, яких Ви благословили у світ, із правом отримавши можливість говорити словами апостола Павла: «Будьте моїми наслідувачами, як і я – Христа» (1Кор.11,1). Бажаємо Вам зустріти ще не один ювілей у нашій василіянській родині, підтримати ще не одну душу у труднощах, підбадьорити багатьох, які потрапили у зневіру чи розчарування. Бажаємо міцного здоров'я, любові і поваги від братії, опіки Пресвятої Богородиці, святих Василіянського Чину, а над усе Божої ласки на многії і благії літа! ■

о. Пантелеймон САЛАМАХА, ЧСВВ
протоігумен
14 травня 2012 року Божого
Львів, монастир св. Онуфрія

ХАЙ ВСЕ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ В МОЛОДИХ!

Отець Доротей Шимчій, ЧСВВ завжди займав активну громадську і релігійну позицію, відзначався точністю і послідовністю, плекав вірність і мужність у визнаванні Христа.

■ Прага 1941 р. о. Доротей Шимчій, ЧСВВ (ІІІ-ряд перший).

Сьогодні, святкуючи 70-ліття священства, маючи за своїми плечима прожите майже ціле століття, не зраджує своїм принципам, і далі, наскільки це можливо, він активний, точний, послідовний, мужній і… веселий. Відразу зауважив, що не зможе дати розлогого інтерв'ю, бо в монастирі ніби «вже така завада, що ходить та й пильнується, щоб не впасти», а «все вже логіки не зовсім тримається». Проте, готовий засвідчити віру, але й пожартувати і підбадьорити. Не бажаючи перевтомлювати отця довгими розмовами, ми попросили його поділитися своїми переживаннями з приводу цього ювілею та скласти побажання молодим василіянам.

– Отче Доротею, Ви відзначаєте 70-ліття священства. З якими переживаннями зустрічаєте цей свій ювілей?

– Що ж я можу сказати? Коли я тому десять літ обходив шістдесятиліття священства, ще мав більше сил та енергії. Тепер вже радше згадую. Тоді на святкування прибули мої товариші. Був владика Софрон Дмитерко, владика Іриней Білик, Софрон Мудрий. Були й інші мої знайомі і співпрацівники. А тепер багатьох з них вже на землі немає, тільки я сам.

Мав би святкувати сімдесятиліття священства. Точно пригадую, що я з тяжкою бідою ті свячення дістав. Я був на студіях в Карловому університеті в Празі. Тоді Чехію вже зайняли гітлерівці. Жодний єпископ не зміг приїхати на свячення, а треба було висвятити кількох богословів. Отже, такий був у нас спритний отець Павло Миськів, що тоді якраз рятував цілу нашу еміграцію. Він постарався, що з Мадярщини, а Мадярщина була тоді ніби приятелькою з Гітлером, владика Вартоломей Дудаш зміг приїхати. Він дістав візу і на два тижні приїхав до Праги. На довше не хотіли давати. І за ці два тижні нас вісьмох висвятив на священиків. Якраз 14 травня 1942 року. Сьогодні я то згадую так, ніби було вчора. Згадую також попередні святкування. Зовсім недавно було шістдесят, а тепер вже й сімдесятиліття! А років життя – то тепер вже дев'яносто сьомий. Багато хто приходить до мене, ще згадує, і ще мені бажають, аби дожити до сто літ. А я уповаю і надіюся, що, може, Бог допоможе, що я ще і сто літ буду святкувати. Як Бог дасть, хай так буде.

– Не кожний з нас доживає до стількох років, скільки Ви є священиком. Що побажаєте з висоти прожитих років і досвіду молодим василіянам, які щойно розпочинають монаше і священиче служіння?

– Довгі літа я якраз виховував василіян, я багато літ був магістр новиків і в Бразилії, і в Аргентині, а потому виховував у семінарії кандидатів у священство і молодих священиків. В Римі, і в Івано-Франківську. Я б хотів, щоб вони продовжували життя, яким я жив, наслідуючи Христа. Щоб я, старий і в священстві, й у житті, оскільки Бог допоміг мені витривати, не вмирав, ані діло, якому посвятився, не вмирало, а щоб воно все продовжувало жити в молодих. Я бажав би, щоб молоді гідно, старанно і ревно продовжували те, що ми робили для Христа, і щоб вони жили життям у повноті. ■

розмовляв бр. Іпатій ВАЩИШИН, ЧСВВ

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД СВЯТОГО ЛУКИ

Луїз Фернандо Ґарсія-Віяна
Переклад з іспанської: о. Йосафат Коваль, ЧСВВ

Продовження, початок у ч. 5 за 2012 р.

2. Автор і його спільнота

Перший висновок, який маємо зробити, – це визначити автора Євангелія та автора книги Діянь Апостолів. Перше, що вказує на їх ідентитет – це те, що книга Діянь Апостолів починається вступом, подібним до вступу до Євангелія, який скерований до того ж адресата – Теофіла. В ньому Лука натякає на попередній твір. Два твори мають подібну географічну структуру. Євангеліє представляється як зростання з Галилеї до Єрусалиму. Книга Діянь Апостолів – як поширення Доброї Новини від Єрусалиму аж до Риму (Ді.1,8). Але вирішальним аргументом є однорідність стилю та думок двох творів.

Традиційно це Євангеліє приписують Луці, учневі Павла (див. Флм.2,3наст.; Кол.4,14; 2Тм.4,11). Це викликає, проте, серйозні труднощі, передовсім при порівнянні поглядів апостола Павла та його спільнот у книзі Діянь з тим, що з'являється у посланнях Павла. Тому, поважаючи анонімність Євангелія (жодне Євангеліє не говорить, хто є його автором), зможемо дати, однак, деякі характеристики про його автора. Беручи до уваги вступ (Лк.1,1-4), приходимо до висновку, що автор не був свідком життя Ісуса, бо його знання географії та єврейських звичаїв є туманними та, часами, помилковими. Але, окрім цих особистих характеристик, можемо дати також деякі константи його Євангелія, які характеризують не лише особу його автора, але також і спільноту, в якій воно зродилося. Підкреслимо наступні:

а) Його відкритість для світу та політичної дійсності Імперії: це з'являється в

першу чергу у його літературній якості, що є набагато кращою у порівнянні з іншими Євангеліями. Знаємо також про вплив грецьких істориків на створення прологу, його натяки на поганську історію (Лк.2,1-2; 3,1); або грецьких поетів (Ді.17,28). Саме ж остаточне географічне місце, для кого написана книга Діянь Апостолів – міста Риму – нас попереджає про його зацікавлення Імперією.

б) Нова поведінка щодо есхатологічного очікування видається особливою характеристикою спільноти Луки та відкриває важливість фактору часу. До тепер це есхатологічне очікування служило Церкві як застережуючий мотив для заохочення вірних до праведного життя відповідно до проповіді Ісуса. Але коли пише Лука, п'ятдесят чи шістдесят років після смерті Ісуса, ехатологічний стимул зникає. Євангелист намагається заново заохотити свою спільноту перед євангельською вимогою, щоб вона не повернулася до «світського» «поганського» життя.

г) Це спільнота другої генерації християн, що живе (знаємо точно) поза межами Палестини, у середовищі, географічно та релегійно дуже віддаленому від юдаїзму епохи Ісуса. Єрусалим вже знищений, а його християнська спільнота зникла. Християнство з'являється як відносно впливовий релігійний рух у геленістичному середовищі Середземномор'я. Тому Лука та його спільнота намагаються переглянути свою власну ідентичність, беручи за основу слова та діла Ісуса, але не забуваючи про поганський світ, до якого зараз скеровано увагу Церкви.

ґ) Проте, ця спільнота, хоча й віддалена від юдео-християнської концепції віри, почувається спільнотою-спадкоємицею Старого Завіту. Для них християнство – це правдивий юдаїзм. Але це юдаїзм, відкритий для чоловіків і жінок всіх народів та рас (Ді.2,38-39). В цій ситуації та в час, коли Лука писав своє Євангеліє, як тло цієї наполегливості у наступництві історії спасіння та сповненні обітниць, напевно і зроджувалася криза ідентичності. Поступове зникнення юдео-християнства та постійна відмова юдеїв від Євангелія (див. Ді.13,46-47; 28,24-28) могли призвести християнські спільноти, що в основному походили з поганства, до відхилення від попередньої історії (Ізраїль та Ісус). Це не дивовижна гіпотеза, якщо взяти до уваги, що в той час почав виникати гностичний рух, вносячи потужну антиісторичну тенденцію. Віра могла перетворитися в якусь філософію чи духовну спекуляцію. Отож, Лука був зацікавлений не стільки в поясненні провалу навернення Ізраїля до християнства (див. Рим.9-11), скільки протидіяти богословським труднощам, які цей провал зроджували для християн. Що його зобов'язувало – це зосередити свій погляд на житті, стражданні та смерті Ісуса з Назарету.

Ці фундаментальні характеристики, що відокремлювали спільноту Луки від примітивного юдаїзму та сувого павлівства, скеровують нас в епоху Церкви, в якій оперується синтезом різноманітних тенденцій, що їй передували.

3. Історія спасіння і Святий Дух

Лука – богослов історії спасіння, яку він поділяє на три періоди: історія Ізраїля, або час приготування; Ісус як центр часу (Лк.16,16); та час місії, або Церкви, що починається Вознесінням і П'ятдесятницею.

Це бачення історії відрізняється від точки зору Старого Завіту, де центр часу позначений майбутнім приходом Месії. Однак, у погляді на історію для Луки найважливіший час – це минуле, яке не співпадає з есхатологією чи з останоч-

ною маніфестацією Бога, але яке є часом Ісуса.

Крім того, ця історична перспектива є дуже відмінною від тієї, яку представляють новозавітні писання, написані раніше, наприклад, Марко і Павло, які через свою швидку чи близьку есхатологією, навряд чи могли б говорити про подію Ісуса як про центр часу. Лука, отож, своєю пропозицією історії спасіння відповідає на неможливість продовжувати розуміти християнське існування як очікування швидкого приходу Ісуса.

Де найкраще видно це нове бачення есхатології Луки – це його відчитування «синоптичного апоколіпсису» (Мр.13). Лука заміняє цю мерзоту запустіння (Мр.13,14), чіткий есхатологічний резонанс, облогою Єрусалиму (Лк.21,20) і вводить між землетруси та катастрофи, кінець і переслідування християн, витривання: «але перед усім цим» (Лк.21,12), даючи таким чином зрозуміти, що ці цьогочасні заворушення не треба розуміти як натяки на кінець. Врешті, фальшиві пророки, які прийдуть в ім'я Ісуса, говоритимуть «час наблизився» (Лк.21,8) – власний текст Луки, який він написав для того, щоб дискредитувати проповідь, яка наголошувала б на скорому наближенні кінця.

Це поняття історії спасіння поєднує два твори Луки (Євангеліє і Діяння Апостолів – Лк. і Ді.). Євангеліє розповідає про центр часу (Ісус як кульмінація часу Ізраїля та проголошення місії); і Діяння Апостолів розповідають про початкові моменти періоду Церкви, який завершиться Парузією Ісуса.

Але, можливо, саме Святий Дух дає продовження і динаміку розуміння історії спасіння в Луки. Персонажі в Лк.1-2 у гармонії з пророками Старого Завіту як проголошувачі Месії, з'являються ведені чи повні Святого Духа (Лк.1,15.35.41наст.; 67наст.; 2,27наст.; 36). Ісус – діло Святого Духа від зачаття (Лк.1,35). На Нього сходить в момент хрещення (Лк.3,22) і Його перші слова – це цитування Іс.61,1наст. (Лк.4,18), що показують нам, як усе таїнство Ісуса знаходиться під знаком Святого Духа. Нарешті, воскреслий Ісус предвіщає зіслання Святого Духа на апостолів (Лк.24,49). І, починаючи від П'ятдесятниці (Ді.2,13), Святий Дух – провідник і сила місії Церкви (Ді.1,8; 2,4).

У книзі Діянь Апостолів (не забуваймо, що Лука написав свій твір як першу і другу частини одного і того ж твору – Євангеліє та Діяння Апостолів) підкреслює такий же початок у символічному епізоді П'ятдесятниці (Ді.2,1-41) присутність Святого Духа. Цим способом автор симетрично наголошує на діяльності Святого Духа у дитинстві Ісуса та на початках діяльності Церкви. Час Церкви приходить так поєднаний з Ісусом, що представляє продовження у повному сповненні Божого спасительного плану.

Ця динамічна присутність Святого Духа у житті Ісуса визначає мотив месіянської радості, що пронизує ціле Євангеліє. Насправді прихід спасіння творить клімат радості, що резонує вже від самого початку. Всі персонажі з дитинства Ісуса тріумфують радістю, бо Бог відвідав свій народ (Лк.1,14.44.47; і т.д.). Радість є реакцією народу на чуда Ісуса (13,37). Навернення також є причиною радості (Лк.15,7.10.23). І, на відміну від закінчення Євангелія від Марка (16,8), завершення Євангелія від Луки характеризується переповненою радістю (Лк.24,41.52). Ця радість у Святому Дусі, яку передрікали пророки, стане реальністю, коли прийде спасіння і Месія. Лука вважає все це здійсненим через прихід Ісуса Христа. ■

(далі буде)

ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ

Ієродиякон Андрей ПАВЛИШИН, ЧСВВ

Продовження, початок в ч. 1-5 за 2012р.

Попереднього разу ми завершили розглядати другу частину Божественної літургії, а також розпочали розгляд третьої частини, що зветься літургією вірних, оскільки в ній можуть брати участь тільки вірні – охрещені.

■ Великий вхід.

Починається вона словами: «Тільки вірні, ще і ще в мирі Господеві помолімся». Коли пресвітер закінчив молитви за вірних, диякон виголошує: «Премудрість», що вказує на важливість того, що розпочинається. Ієрей чинить виголос після слів диякона: «Щоб під владою Твоєю, завжди бережені, ми Тобі славу возсилали, Отцю, і Сину, і Святому Духові, нині, і повсякчас, і на віки вічні». Ці слова священика є завершенням попередніх двох молитов за вірних, а також вказують на те, що розпочата частина може бути звершувана лише з Божою поміччю, в Божій силі та владі, тільки так можна прославляти Господа у Пресвятій Тройці. Люди у храмі погоджуються з виголосом священика – «Амінь». Таким чином розпочинається Херувимська пісня: «Ми, Херувимів тайно являючи і животворній Тройці трисвятую пісню співаючи, всяку нині житейську відкладім печаль». Цю пісню називають херувимською, бо вона закликає вірних прославляти триєдиного Бога, подібно, як це роблять Херувими на небесах, перебуваючи коло престолу Божого. Ми ж бо, будучи на землі, перебуваємо теж коло престолу самого Бога і прославляємо Його трисвятою піснею. Всі присутні уособлюють ангелів, що славлять Бога, тому ми повинні залишити свої житейські клопоти, журби, а наші думки і серця повинні злитись воєдино, очікуючи на таїнство. Бо всемогутній Бог і Цар над усіма царями, Ісус Христос, що супроводжується невидимо ангелами, входить до церкви, щоб тут принести себе в жертву Отцеві за все творіння, щоб дати своє Тіло і Кров у Причастя вірним. Цю пісню в літургії почали співати від часів імператора Юстина II, з VI століття.

Коли розпочинається Херувимська пісня, диякон входить у святилище, бере кадильницю, і поклавши ладан, підходить до пресвітера за благословенням, кажучи: «Благослови, владико, кадило», а ієрей, благословивши рукою хрестовидно із словами «Благословенний Бог…», цим самим вказує на джерело всякої благодаті – Господа. Диякон, що одержав благословення, розпочинає обкаджувати святий вівтар-трапезу, запрестольну ікону (це ікона із зображенням Ісуса Христа, Богородиці, святої особи чи події, що їм присвячено храм, яка розташована у вівтарі за престолом), іконостас, обидва хори і людей, при цьому проказуючи 50 псалом. Цей псалом виявляє всю нашу гріховність і негідність, щоб прийняти ласки, які Бог розсилає на людей. Коли диякон обкаджує, священик проказує тихо

молитву: «Ніхто не достойний із зв'язаних тілесними похотями і пристрастями приходити, або приближатися, або служити Тобі, Царю слави, бо служити Тобі – велике і страшне і самим небесним Силам. Та, одначе, ради несказанного і безмірного Твого чоловіколюб'я, безперемінно і незмінно Ти став чоловіком і був нашим архиєреєм, і богослужбової цієї і безкровної жертви священнодійство передав Ти нам, як Владика всіх. Ти бо єдиний, Господи Боже наш, володієш небесними і земними. Тебе на престолі херувимському носять, Ти Серафимів Господь і цар Ізраїлів, Ти єдиний святий і в святих спочиваєш. Тебе, отже, молю єдиного благого і благоуважного: Споглянь на мене, грішного і непотрібного слугу Твого, і очисти мою душу і серце від сумління лукавого, і вчини мене здатним силою Святого Твого Духа, одягненого благодаттю священства, стати перед цією Твоєю святою трапезою і священнодіяти святе і пречисте Твоє Тіло і чесну Кров. Бо до Тебе приходжу, схиливши мою шию, і молюся Тобі, щоб Ти не відвернув лиця Твого від мене, ані не виключив мене з-поміж слуг Твоїх, але сподоби мене, щоб я, грішний і недостойний слуга Твій, приніс Тобі ці дари. Ти бо є той, Хто приносить і Кого приносять, і Хто приймає і Кого роздають, Христе Боже наш, і Тобі славу віддаємо з безначальним Твоїм Отцем, і пресвятим і благим і животворним Твоїм Духом, нині і повсякчас, і на віки вічні. Амінь».

Цією молитвою священик просить Бога вчинити його гідним звершувати це таїнство. Під час проказування молитви він підносить свої руки до неба, що символізує наполегливе благання, немов показуючи Богу, що без Нього нічого не можемо вчинити.

Після кадіння диякон стає праворуч священика, тримаючи кадильницю на персневому пальці лівої руки. Священик разом з дияконом проказують тричі херувимську пісню – священик розпочинає, а диякон завершує. Саме диякон завершує молитву херувимської пісні потрійним «Алилуя», що вказує на те, що він символізує того херувима, який обкаджував престол, немов заносив молитви Церкви, запашні для Господа, до Божого маєстату. Кадіння також вказує на те, що готується дорога Цареві царів.

Коли завершили триразове проказування херувимської пісні із малими поклонами, пресвітер, слідуючи за дияконом, обходить престол і наближається до проскомидійника. Там священик, взявши кадильницю від диякона, хрестоподібно кадить святі дари, тихо молячись: «Боже, милостивий будь мені грішному». Дари обкаджує сам священик, бо коли диякон цього разу звершував кадіння, проскомидійник з дарами не обкаджував. Диякон звертається до ієрея: «Візьми, владико». Віддавши дияконові кадильницю, ієрей бере воздух – великий покровець – кладе на ліве рам'я диякона, мовлячи: «Піднесіть руки ваші до святині і благословіть Господа», закликаючи до глибокої і ревної молитви всіх присутніх – диякона і свічконосців. По цьому подає дияконові дискос із дарами, огорнений малим покровцем. Диякон на одному з пальців правої руки тримає кадильницю, лівою рукою підтримує кінець ораря, одночасно приймаючи двома руками дискос на рівні обличчя. Несення дискоса з дарами має своє символічне значення. Диякон в цей момент називається «дориносимий», з грецького δόρυ – спис, і слов'янського «носимий», що прийшло в літургію із звичаю, коли римські воїни піднімали новообраного імператора на щит і так проносили його між легіонами. Таким чином імператор був пронесений над їх списами. Подібно диякон несе на дискосі у виді Агнця, немов на щиті, між невидимими легіонами ангелів і всією церквою вірних дари, які постануть Тілом і Кров'ю Царя-Господа.

Священик сам бере в руки чашу, й усі виходять північними дверима іконостасу на солею. Диякон виголошує: «Всіх вас, православних християн, нехай пом'яне Господь Бог у Царстві Своїм завжди, нині і повсякчас, і на віки вічні». В ньому диякон закликає молитись за всю Церкву і вірних. Ієрей більш конкретно наголошує, за кого всі повинні молитися: «Святішого вселенського Архиєрея нашого (ім'я), Папу Римського, блаженнішого Патріярха нашого (ім'я), преосвященнішого Митрополита нашого Кир (ім'я) і боголюбивого єпископа нашого Кир (ім'я), (у монастирі обов'язково спогадують настоятелів), і весь священичий, дияконський і монаший чин, Богом бережений народ наш, правління і все військо, благородних і повсякчас згадуваних фундаторів і доброчинців святого храму цього (або: святої обителі цієї; також в давнину всіх доброчинців перераховували поіменно, але з часом залишилося тільки спогадування в загальному), і всіх вас, православних християн, нехай пом'яне Господь Бог у Царстві Своїм завжди, нині і повсякчас, і на віки вічні». Коли священик закінчив виголос, церква відспівує: «Щоб і Царя всіх ми прийняли, що Його в славі невидимо супроводять ангельські чини. Алилуя, алилуя, алилуя».

Цей похід з дарами називається Великим входом. В сиву давнину дари приготовлялись у північній частині храму, або у приміщенні біля нього, де була невеличка каплиця, звідкіля потім урочисто заносили їх до вівтаря. З часом приготування дарів перейшло у північну частину святилища, на престолик-проскомидійник.

Великий вхід має своє духовно-символічне значення: несення святих дарів від проскомидійника до вівтаря – це символ перенесення пречистого тіла Ісуса Христа від Голготи, де він був розп'ятий, до гробу. Немає найменшого сумніву, що ангели і херувими супроводжували цю похоронну ходу. Так і тепер вони супроводжують Його у святих дарах, взиваючи «Алилуя».

У великому вході священик з дияконом символізують також Йосифа з Никодимом, які зняли з хреста тіло Ісуса і положили його до гробу (Йо.19,38-42). Воздух, великий покровець, символізує плащаницю; менший покровець знаменує хустину, «сударь», якою була обвита голова Ісуса (Ів.20:7), а третій покровець – погребальні пелени. Поставлення дарів на престіл вказує на вкладення Ісусового Тіла до гробу, а обкаджування покрівця-воздуху є відображенням алоє і смирни – «Прибув також і Никодим, що давніше приходив уночі до Ісуса, і приніс смирну з алоє помішану, щось літрів із сто» (Йо.19,39). Свічконосці, що випереджують процесію – відображення світла нового життя, що просіяло нам із гробу Господнього в часі Воскресіння. Коли священик покладе дари на престол, накриває їх покровцем і промовляє молитву, що потверджує духовне значення: «Благообразний Йосиф, знявши з хреста пречисте тіло Твоє, плащаницею чистою обвив і, пахощами покривши, у гріб новий положив».

Положені і накриті дари на престолі мають свою символіку: престол із дарами – це гріб з Христом; воздух, яким дари накриті – камінь від входу до гробу Господнього (Мр.15,46); зірка на дискосі символізує печать – «...запечатавши камінь, поставили біля гробу сторожу...» (Мт.27,66). Дари кладуть на ілітон (з грецької Ἐιλητόν – обгортка з полотна, хустина) – це квадратна хустина, яка розкладається на престолі під час літургії, щоб кришки освячених дарів не зневажались, а можна було їх легко зібрати і спожити. Ілітон у західних літургійних обрядах Католицької Церкви називається корпорал (по-латинськи Corporale), на якому знаходяться патена (з латинської patena – «тарілочка», «блюдце») з гостіями і чаша з вином для Євхаристії.

Далі ієрей бере кадильницю з рук диякона, кадить чесні дари тричі, мовивши: «Ущаслив, Господи, благоволінням Твоїм Сіон, і нехай відбудуються стіни єрусалимські. Тоді уподобаєш Собі жертву правди, приношення і всепалення, тоді положать на вівтар Твій тельців». Молитва, яку проказують тричі, має символічне значення. Нею священик звертається із проханням до Господа, щоб він у доброму зберіг Сіон – свою Церкву, за яку Він і помер. Під стінами Єрусалимськими, які повинні бути відбудовані, розуміються нові пастирі – священики, які Йому служать.

Є також традиція, щоб після цього закривати святі ворота іконостасу і завісу – це ознаменування того, що Христос зійшов до аду, а коло гробу стоїть сторожа. Однак, у Галичині цей обряд переважно пропускають. ■

(далі буде)

СВЯТА ТАЙНА МИРОПОМАЗАННЯ ТА ЇЇ ПЛОДИ В ЖИТТІ ХРИСТИЯНИНА

Підготував о. Герман НИЧАК, ЧСВВ

Наступною Тайною після Хрещення є Миропомазання, яке у східній Церкві вділяється новоохрещеному відразу того ж дня, що й Хрещення, та у віці від 12 до 14 років у західній Церкві. Тайна Миропомазання – це тайна Нового Завіту, в якій охрещена особа помазанням мира та покладенням рук скріплюється в Божій ласці та позначається як Христовий воїн. Миропомазання, як і Хрещення, приймаємо тільки раз у житті, оскільки ця свята Тайна витискає в душі людини незатертий знак, печать, яка залишається назавжди. У таїнстві Хрещення людина стає учасником смерті і воскресіння Христового, а в Миропомазанні отримує печать дару Святого Духа.

Катехизм УГКЦ навчає, що у Миропомазанні новоохрещений отримує Святого Духа і стає носієм та храмом Святого Духа: «Як Пасхальне таїнство смерті й воскресіння Христа завершується Зісланням Святого Духа на апостолів, так наше новонародження у Христі запечатується даром Святого Духа» (424).

■ **Миропомазання – печать дару Святого Духа.**

Тайна Миропомазання є «печаттю» нашого спасіння, яке ми отримали у Хрещенні, і це спасіння має не тільки особистий вимір, але виявляється у покликанні для служіння в Церкві і для Церкви згідно того дару, який отримуємо завдяки благодаті Святого Духа, подібно, як це сталося в житті апостолів, на яких після воскресіння Христа зійшов Святий Дух і вони стали свідками та проповідниками спасіння у Христі.

У єврейському народі миром помазували на уряд царя, і це помазання свідчило про обрання для особливого служіння.

Так само помазували на священиків та пророків, які виконували служіння, дане їм від Бога – перші приносили жертви та моління, другі закликали до покаяння та навернення.

Через помазання святим миром та зішестям Святого Духа охрещений стає учасником священичого, царського та пророчого служіння Христа для спасіння світу. Це означає, що християнин живе не для себе самого, але бере участь у ділі спасіння світу в тому стані, який даний йому від Бога. Печать дару Святого Духа вчиняє християнина членом «народу вибраного, царського священства, народу святого, люду, придбаного на те, щоб звістувати похвали Того, Хто покликав з темряви у дивне Своє світло» (пор. 1Пт. 2,9).

Царське служіння означає панування над тілом та його пристрастями, віддавання цілого себе на служіння Богові. Священиче служіння, каже Лев Великий, полягає в тому, щоби жертвувати Богові чисте сумління, що стає можливим через уникнення гріха. Тоді серце християнина буде тим престолом, на якому він приноситиме чисті жертви доброго християнського життя.

Пророче служіння християнина виявляється у визнанні віри у щоденному житті – саме таке життя є свідченням про Христа у світі і цим самим має місійний вимір, який полягає у несенні правди про Христа для інших людей. Святий Дух є тим, хто дає відвагу до такого служіння і свідчення, подібно, як він зійшов на апостолів у день П'ятидесятниці і сповнив їх безстрашністю свідчити про Христа і його воскресіння з мертвих. До того часу всі вони боялися юдеїв, а після зішестя на них Святого Духа відважно проповідували всім народам про спасіння в Христі.

Миро – це оливкова олія, змішана з бальзамом та пахучими складниками, число яких може бути від 13 до 39, залежно від їх наявності для приготування. Велика кількість ароматичних складників, які містить в собі миро, тобто посвячена олія, є символом дарів Святого Духа. У молитві на освячення мира, яке здійснюється у Великий Четвер, єпископ просить Бога, щоб це миро стало зішестям Святого Духа для кожного, хто буде приймати тайну Миропомазання. У Східній Церкві Миропомазання вділяє єпископ, або священики, натомість у Західній Церкві уділення цієї Тайни належить єпископу. Миро, освячене у Великий Четвер, Глава Помісної Церкви роздає священикам, а ті помазують ним охрещених, що свідчить про єдність вірних з єпископом і цим самим з усією Церквою, до якої належить єпископ. Роздаючи миро священикам, єпископ тим самим дає їм владу уділяти Тайну Миропомазання охрещеним, які належать до його єпархії.

Молитва на освячення мира вказує на те, що через Тайну Миропомазання християнин отримує дар Святого Духа, щоб бути «хоробрим і переможним подвижником Христа», «завжди готовим ради Нього терпіти і з любов'ю умерти», щоб «зростати в усіх чеснотах», щоб дозріти «в людину досконалу в міру росту повноти Христової» (пор. Еф. 4,13). Це духовне зростання та дозрівання здійснюється «силою, діянням, благодаттю й зішестям Пресвятого Духа», читаємо у Требнику.

Кирило Єрусалимський стверджує, що освячене миро після молитви єпископа набирає Божої сили. Через помазання ним та завдяки молитві священика Святий Дух розпочинає свою творчу діяльність в душі та в житті миропомазаного.

Під час звершення обряду Таїнства Миропомазання священик помазує новоохрещеному чоло, очі, ніздрі, уста, вуха, груди, руки та ноги, проказуючи слова: «Печать дару Святого Духа», позначаючи таким чином усе тіло людини храмом Святого Духа

та носієм його дарів. Від того часу Святий Дух, який перебуває в душі й у тілі християнина силою благодаті переображує думки, наміри, почуття і діла людини для того, щоб новоохрещений, перемінюючись у нову людину, «у всякому ділі і слові» провадив достойне життя і таким чином став «сином і наслідником» Божого Царства.

Охрещену людину можна порівняти до новонародженої дитини у справах духовного життя. Відроджена до нового життя, вона ще незріла провадити духовне життя і потребує Божої допомоги, щоб перемагати пристрасті та спокуси, які походять від тіла, світу і диявола. В Тайні Миропомазання сам Господь без нашої заслуги дає нам духовні сили для боротьби за наше спасіння.

Самі від себе ми неспроможні жити духовним життям, але від часу Миропомазання ми живемо християнським та духовним життям силою та діянням Святого Духа, який уподібнює нас до Христа: «Помазання, що ви від Нього прийняли, у вас перебуває, і ви не потребуєте, щоб хтось навчав вас, бо Його помазання вас про все навчає. Воно і правдиве, і необманне. Так, як воно вас навчило, перебувайте в ньому» (1Йо. 2,27).

Якщо в Тайні Хрещення ми отримуємо спасіння у Христі, чистоту душі та освячуючу ласку, то в Тайні Миропомазання отримуємо особливу ласку Святого Духа, щоб мужньо і достойно зберігати цю ласку та плекати духовне життя.

Тайна Миропомазання є завершенням Тайни Хрещення. Через цю Тайну Святий Дух скріплює людину та робить її зрілим християнином, дає відвагу визнавати, боронити та поширювати святу віру. Таким чином, свята Тайна Миропомазання робить нас духовними воїнами Христа, носіями Святого Духа та служителями Церкви через свідчення про спасіння у Христі. ■

ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ

Трапляється, що батьки приносять дитину до церкви, закутану в одяг чи пеленки так, що треба чимало зусиль і часу, щоб її приготувати для уділення святих Тайн. Тому, практичною порадою для тих, хто приносить дитину до Хрещення та Миропомазання є прохання одягнути дитину так, щоби священик без особливих труднощів та непотрібних затримок міг помазати ті частини тіла дитини, які приписує обряд Тайн Хрещення та Миропомазання. Наприклад, щоб не стягати повністю повзунки, добре одягнути дитину в шкарпеточки і таким чином мати легкий доступ до стіп дитини, бо інші частини тіла є більше доступними щодо одягу.

Вивід матері за звичаєм є на сороковий день, але це не означає, що протягом того часу жінка не може увійти до храму. Навпаки, потрібно, щоб вона приходила на святу літургію та приступала до святих Тайн. Тому жінка, яка народила дитину і почувається здоровою, нехай приходить до храму завжди, як тільки має можливість, а на сороковий день може прийти на вивід з дитиною. Тепер часто вивід здійснюють і швидше, безпосередньо після уділення Тайн Хрещення і Миропомазання.

Під час Миропомазання, як і під час Хрещення, присутні куми. Між кумами і Миропомазаним та його батьками існує духовна спорідненість, яка є церковною перешкодою для шлюбу.

Після уділення Тайни Миропомазання на тілі дитини залишається олія, але це не є перешкодою для того, щоб купати дитину, бо ця олія є засобом уділення Тайни і вже виконала свою функцію – вділення дару Святого Духа за молитвою священика, отож від того часу вільно купати дитину відразу, як тільки для цього є потреба.

ЩОДЕННА МОЛИТВА З ЧИТАННЯМ СВЯТОГО ПИСЬМА В СІМ'Ї

У рамках підготовки до святкування 1025-ліття Хрещення Руси-України.

о. Тарас БАРЩЕВСЬКИЙ

ЛИПЕНЬ 2012

218.	**01 лип., Неділя**	**Пс 55,16-20**	**2 Цар 2,7-14**	**Йо 2, 1-12**
219.	02 лип., Понеділок	Пс 55,21-24	2 Цар 2,15-22	Йо 2, 13-22
220.	03 лип., Вівторок	Пс 56,2-3	2 Цар 4,8-17	Йо 2, 23-3, 8
221.	04 лип., Середа	Пс 56,4-7	2 Цар 8,18-28	Йо 3, 9-21
222.	05 лип., Четвер	Пс 56,8-10	2 Цар 8,29-37	Йо 3, 22-36
223.	06 лип., П'ятниця	Пс 56,11-14	2 Цар 5,1-7	Йо 4, 1-15
224.	07 лип., Субота	Пс 57,2-4	2 Цар 5,8-14	Йо 4, 16-30
225.	**08 лип., Неділя**	**Пс 57,5-7**	**2 Цар 5,15-19**	**Йо 4, 31-42**
226.	09 лип., Понеділок	Пс 57,8-12	2 Цар 5,20-27	Йо 4, 43-5, 1
227.	10 лип., Вівторок	Пс 58,2-4	2 Цар 17,1-6	Йо 5, 2-17
228.	11 лип., Середа	Пс 58,5-8	2 Цар 17,7-13	Йо 5, 18-29
229.	12 лип., Четвер	Пс 58,9-12	2 Цар 17,14-23	Йо 5, 30-44
230.	13 лип., П'ятниця	Пс 59,2-3	2 Цар 17,24-33	Йо 5, 45-6, 12
231.	14 лип., Субота	Пс 59,4-6	2 Цар 17,34-41	Йо 6, 13-24
232.	**15 лип., Неділя**	**Пс 59,7-11**	**2 Цар 22,1-10**	**Йо 6, 25-40**
233.	16 лип., Понеділок	Пс 59,12-14	2 Цар 22,11-20	Йо 6, 41-59
234.	17 лип., Вівторок	Пс 59,15-18	2 Цар 25,1-7	Йо 6, 60-7,9
235.	18 лип., Середа	Пс 60,3-4	2 Цар 25,8-17	Йо 7, 10-24
236.	19 лип., Четвер	Пс 60,5-7	2 Цар 25,18-24	Йо 7, 25-36
237.	20 лип., П'ятниця	Пс 60,8-10	1 Хр 16,7-22	Йо 7, 37-52
238.	21 лип., Субота	Пс 60,11-14	1 Хр 16,23-36	Йо 7, 53-8,11
239.	**22 лип., Неділя**	**Пс 61,2-5**	**1 Хр 28,1-8**	**Йо 8, 12-20**
240.	23 лип., Понеділок	Пс 61,6-9	2 Хр 1,7-13	Йо 8, 21-38
241.	24 лип., Вівторок	Пс 62,2-5	2 Хр 5,1-10	Йо 8, 39-47
242.	25 лип., Середа	Пс 62,6-10	2 Хр 5,11-14	Йо 8, 48-59
243.	26 лип., Четвер	Пс 62,11-13	2 Хр 7,11-22	Йо 9, 1-17
244.	27 лип., П'ятниця	Пс 63,2-4	2 Хр 35,1-6	Йо 9, 18-34
245.	28 лип., Субота	Пс 63,5-8	Езр 3,8-13	Йо 9, 35-10,6
246.	**29 лип., Неділя**	**Пс 63,9-12**	**Езр 9,1-9**	**Йо 10, 7-18**
247.	30 лип., Понеділок	Пс 64,2-6	Езр 9,10-15	Йо 10, 19-30
248.	31 лип., Вівторок	Пс 64,7-11	Неєм 8,1-7	Йо 10, 31-42

СЕРПЕНЬ 2012

249.	01 серп., Середа	Пс 65,2-6	Неєм 8,8-18	Йо 11, 1-16
250.	02 серп., Четвер	Пс 65,7-9	Неєм 9,1-8	Йо 11, 17-27
251.	03 серп., П'ятниця	Пс 65,10-14	Неєм 9,9-17	Йо 11, 28-44
252.	04 серп., Субота	Пс 66,1-4	Неєм 9,18-24	Йо 11, 45-57
253.	**05 серп., Неділя**	**Пс 66,5-7**	**Неєм 9,25-29**	**Йо 12, 1-11**
254.	06 серп., Понеділок	Пс 66,8-12	Неєм 9,30-37	Йо 12, 12-26
255.	07 серп., Вівторок	Пс 66,13-15	Тов 3,1-6	Йо 12, 27-36
256.	08 серп., Середа	Пс 66,16-20	Тов 3,10-15	Йо 12, 37-50
257.	09 серп., Четвер	Пс 67,2-5	Тов 4,1-11	Йо 13, 1-11
258.	10 серп., П'ятниця	Пс 67,6-8	Тов 4,12-21	Йо 13, 12-20
259.	11 серп., Субота	Пс 68,2-4	Тов 5,1-9	Йо 13, 21-35
260.	**12 серп., Неділя**	**Пс 68,5-7**	**Тов 5,10-16**	**Йо 13, 36-14, 7**
261.	13 серп., Понеділок	Пс 68,8-11	Тов 5,17-23	Йо 14, 8-17
262.	14 серп., Вівторок	Пс 68,12-16	Тов 6,1-9	Йо 14, 18-31
263.	15 серп., Середа	Пс 68,17-19	Тов 9,1-6	Йо 15, 1-11
264.	16 серп., Четвер	Пс 68,20-22	Тов 12,6-15	Йо 15, 12-25
265.	17 серп., П'ятниця	Пс 68,23-24	Юдт 13,1-10	Йо 15, 26-16,15
266.	18 серп., Субота	Пс 68,25-28	Юдт 13,11-20	Йо 16, 16-24
267.	**19 серп., Неділя**	**Пс 68,29-32**	**Юдт 16,13-17**	**Йо 16, 25-17,5**
268.	20 серп., Понеділок	Пс 68,33-36	Юдт 16,18-25	Йо 17, 6-17
269.	21 серп., Вівторок	Пс 69,2-3	Ест 7,1-10	Йо 17, 18-26
270.	22 серп., Середа	Пс 69,4-5	1 Мак 3,1-14	Йо 18, 1-14
271.	23 серп., Четвер	Пс 69,6-8	1 Мак 3,15-28	Йо 18, 15-27
272.	24 серп., П'ятниця	Пс 69,9-13	1 Мак 3,29-48	Йо 18, 28-40
273.	25 серп., Субота	Пс 69,14-18	1 Мак 3,49-70	Йо 19, 1-16
274.	**26 серп., Неділя**	**Пс 69,19-21**	**2 Мак 2,19-32**	**Йо 19, 17-27**
275.	27 серп., Понеділок	Пс 69,22-24	2 Мак 7,1-11	Йо 19, 28-37
276.	28 серп., Вівторок	Пс 69,25-29	2 Мак 7,12-24	Йо 19, 38-20, 10
277.	29 серп., Середа	Пс 69,30-32	2 Мак 7,25-32	Йо 20, 11-23
278.	30 серп., Четвер	Пс 69,33-37	2 Мак 7,33-38	Йо 20, 24-21, 3
279.	31 серп., П'ятниця	Пс 70,2-4	2 Мак 7,39-49	Йо 21, 4-14

СВЯТОМИКОЛАЇВСЬКИЙ ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МОНАСТИР У СТРУСОВІ

о. Єронім ГРІМ, ЧСВВ

Коли в травневі дні у Крехівському монастирі велично святкують відпуст святого Миколая на честь перенесення мощей святителя Миколая з Мир Ликійських до міста Барі, відпуст відзначає також парафія святого Миколая у василіянській резиденції в селі Струсів Теребовлянського району на Тернопільщині.

Заснування монастиря святого Миколая в Струсові датується зламом XVI-XVII ст., коли то на лівому березі річки Серет в урочищі із моторошною назвою Чортова Дебра, неподалік замку, двоє ченців висікли в скелі печерний монастирець і церкву на честь святого Миколая. Невідомо, скільки часу проіснувала ця обитель, бо на той час припадають великі турецько-татарські набіги на ці землі. Залишки печерного храму, а також підземний хід, який, за переказами, веде аж до Теребов-

лі, або, ймовірніше, до замку, збереглися до наших днів. У XVIII ст., коли містечко Струсів опинилося у власності графів Потоцьких гербу Срібна Пілава, воєвода київський Франциск Салезій Потоцький (1700-1772), якого називали «малий король на Русі», зафундував василіянам новий монастир і церкву. Для піднесення духовного й культурного рівня своїх підданих він заснував три важливі василіянські місійні осередки – в Кристинополі (1763), Умані (1766) та Струсові. В кожній із цих обителей завжди мали проживати як мінімум два місіонери, які повинні були проповідувати Слово Боже в довколишніх селах та містечках.

17 серпня 1771 року граф Франциск Салезій Потоцький підписав остаточну редакцію акту фундації Струсівського василіянського монастиря, підтвердивши його в белзькому гродському суді, яким визначив місце на церкву, монастир для дванадцяти ченців, фільварок та інші будівлі й виділив на будівництво 60 тисяч золотих, а в Протоігумена отця Онуфрія Братковського попросив дати одного священика-василіянина, який керував би будівництвом. Початок робіт забарився, оскільки придворний архітектор, чех Йоган Каспер Зельнер завершував проект монастиря василіян в Кристинополі, тому остаточне розпорядження на виготовлення цього архітектурного проекту від Потоцького отримав 18 жовтня 1772 р. Через чотири дні доброчинець і фундатор Струсівської обителі упокоївся в Господі у Кристинополі. Хроніка подає, що в різних жалобних урочистостях, які тривали до 1 грудня, окрім латинських монахів і світського духовенства, взяли участь аж 128 (!) василіян.

У грудні 1772 року завершено проект монастиря і церкви, а в квітні 1773 сюди прибув чернець із Кристинополя для догляду за будовою. Першим ігуменом став отець Епіфаній Лахоцький. За два роки на місці давнього печерного храму був надбудований новий бароковий монастир з церквою святого Миколая. Пізніше ігуменами були отці Іван Дамаскин Стахнякевич, який із Єфремом Стасевичем і Юрієм Чуйковським проводив місії і катехизацію в довколишніх селах, Онуфрій Крижановський, Венедикт Площанський… За волею фундатора належала монастиреві також юридика Варваринці та право вільного вирубу дерева в домініяльних лісах і вільного користування домініяльними млинами.

Однак, не оминула Струсівську василіянську обитель антимонаша політика Віденського цісарського двору і заледве після п'ятнадцятирічного існування, в 1788 році, його закрили внаслідок «Йосифінської касати» разом із Збаразьким монастирем в замін за збереження монастиря в Теребовлі, який, однак, через рік спіткала така сама доля. Ченців перевели в Улашківці і Бучач. Чималу бібліотеку передали на оцінку директора бібліотеки львівського університету Бретшнайдера і розподілили між університетською та цісарською віденською бібліотеками. Всі кошти, виручені із продажу майна монастиря – 31750 флоренів – були передані в т.зв. релігійний фонд. Церкву віддано римо-католицькій громаді під костел, який функціонував до пожежі 1891 р., а згодом, коли в Струсові збудували новий костел, тодішній власник міста Володимир Баворовський переробив церкву на родинну гробницю.

Майже ціле століття монастирська церква простояла пусткою і зазнала значних руйнувань, хоч в 1979 р. були наміри перетворити її в музей землеробства. У 1993 році рішенням Тернопільської обласної держадміністрації церкву святого Миколая повернуто законному власнику

– отцям Василіянам. Відновленням василіянського чернечого життя й парафіяльної діяльності зайнявся отець Іван Майкович, ігумен Бучацького монастиря, який залучив групу архітекторів ін-

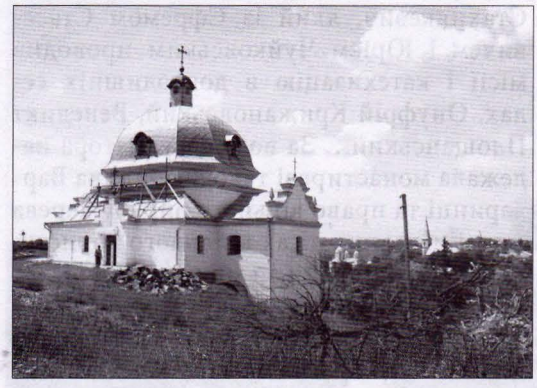

ституту «Укрзахідпроектреставрація» під керівництвом Миколи Гайди. Силами Бучацького монастиря та парафіян церкву повністю відбудовано, планується віднова давнього печерного храму, облагородження довколишньої території та будівництво в центрі села каплиці на честь уродженців Струсова Блаженних священномучеників Миколи Конрада та Миколи Цегельського. Кожної неділі та свята до Струсова приїжджали отці з Бучача: Іван Майкович, Симеон Чмола, Тадей Мисюк. Отець Теодор Нагорняк і сьогодні адмініструє резиденцію і парафію. Надіємось, що з часом при Святомиколаївському храмі буде збудований монастир і на славу Божу діятиме окрема василіянська спільнота. ■

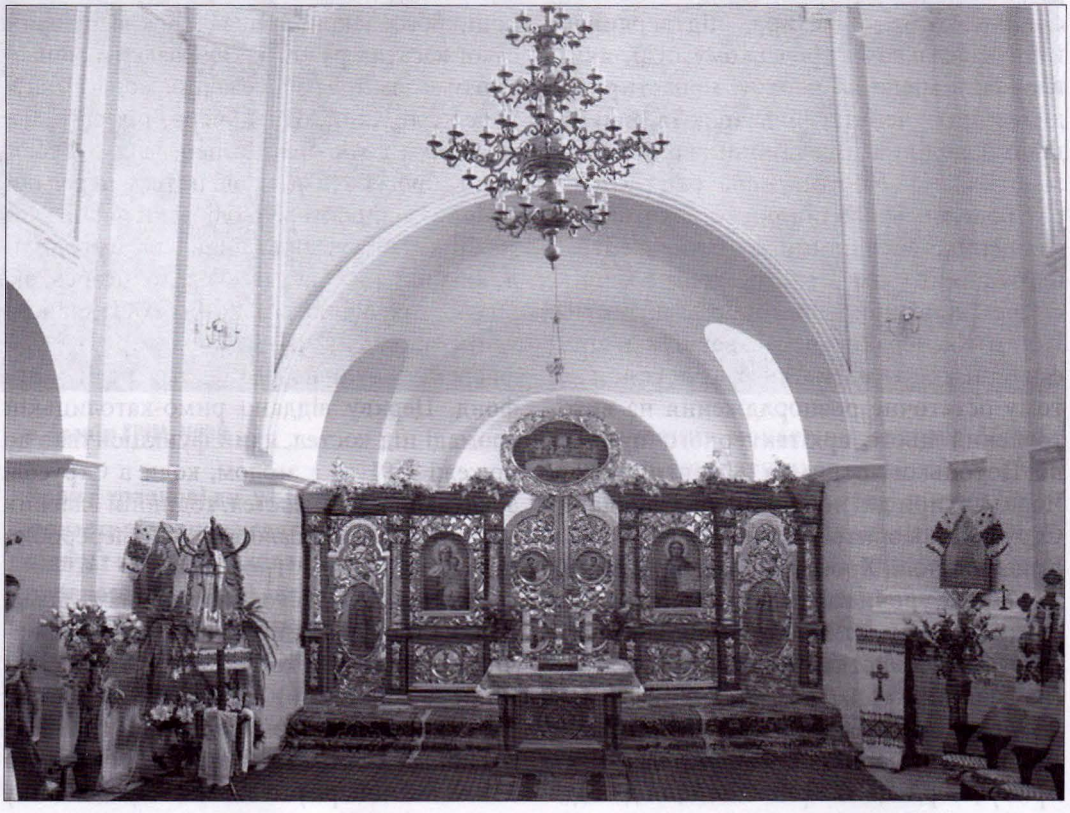

ПОСЛІДОВНИК МАРКІЯНА ШАШКЕВИЧА

Микола Устиянович – ідейний послідовник Маркіяна Шашкевича на культурно-освітній ниві.

Наталія БЕНЬКАЛОВИЧ

В історії кожного народу є видатні постаті, які своєю життєвою позицією та творчим доробком визначили його подальшу долю та залишили добрі уроки для наслідування. До цієї когорти діячів належить і перший Будитель національної свідомості, основоположник нової української літератури на західноукраїнських землях, організатор українського національного відродження першої половини XIX століття – Маркіян Шашкевич. У середовищі найближчих співробітників «Руської Трійці» був і Микола Устиянович (1811-1885) – майбутній священик, поет, прозаїк, публіцист, активний громадський діяч часів «Весни народів», редактор «Галицько-руського вісника», посол Галицького сейму в 1860-х роках, ідейний послідовник М. Шашкевича на культурно-освітній ниві.

■ Микола УСТИЯНОВИЧ (1811-1885).

М. Устиянович разом з М. Шашкевичем, навчаючись в 1830-х роках в греко-католицькій духовній семінарії, виявляли особливий інтерес до історії українського народу, пам'яток старовини, фольклору, поширення освіти серед народу й писали свої прозові та поетичні твори.

М. Шашкевич надавав особливої уваги вивченню та впровадженню в ужиток народної мови, найперше через літературну діяльність. М. Устиянович згадував про те велике враження, яке викликали серед молоді ранні вірші М. Шашкевича, створені народною мовою: «Мов блудники в пустині збіглись молодії товариші Маркіяна до зеленої оази і, охолодивши жаждущую грудь живою водою, зв'язались в одній цілі до діла».

В 1836 році М. Устиянович під впливом поезій Маркіяна Шашкевича написав свій перший вірш народною мовою «Прелюбезному другу нашому Руслану Маркиану Шашкевичу в день имя його».

Отець Микола був одним із тих священиків, які разом із Маркіяном Шашкевичем вперше виголосили проповідь українською мовою у Львові в 1836 році та виступали за продовження цієї традиції. Це підтверджувало вірність і відданість переконанню, що існує окремий україн-

ський народ, який має свою мову, культуру, незалежну від польської чи російської.

Учасники «Руської Трійці» вивчали особливості місцевих говірок народної мови, збирали топонімічний матеріал і з цією метою проводили філологічні розвідки. М. Устиянович, перебуваючи на парафії в Славську, також продовжував досліджувати топоніми гірської місцевості. Про це свідчить його лист від 14 лютого 1861 року до А. Петрушевича, в якому він подає слова іншомовного походження (угорського і волоського), які вживаються в гірській місцевості.

Варто зауважити, що діячі «Руської Трійці» першими на західноукраїнських землях порушили питання про організацію спеціальних народознавчих мандрівок. Метою їх подорожей було, як зазначав Я. Головацький, побачити все власними очима, побувати на місцях, пізнати те, чого в жодній книжці не вичитаєш, досліджувати народ, його життя і культуру «із самого джерела». М. Устиянович продовжував етнографічно-краєзнавчу традицію, започатковану «Руською Трійцею». У світлі виявлених нами джерел щодо цієї проблематики можна вважати, що особливо активною вона була тоді, коли він переїхав на парафію у село Славське (з 1841 р.). За час свого майже тридцятирічного перебування у цих краях (до 1870 р.) отець Микола відвідав чимало навколишніх сіл, вивчав побут місцевого населення.

Мандруючи українськими Карпатами, М. Устиянович розпитував місцевих мешканців про легенди, історичні події, особливо періоду княжих і козацьких часів, які були пов'язані із даною місцевістю, а пізніше подавав їх у розвідках, доповнюючи своїми роздумами. Цікаві етнографічні матеріали поміщені у періодичному виданні «Газета шкільна». У них, зокрема, йдеться про будівництво будинків у карпатській місцевості, звичаї та обряди, пов'язані із вселенням до нових домівок. Автор подав також різні бойківські повір'я.

На основі етнографічних матеріалів М. Устиянович написав свої прозові твори «Страсний четвер» та «Месть верховинця», присвячені опришківській тематиці. Цікаво, що він першим в українській літературі згадує про Олексу Довбуша – ватажка гірських опришків.

Вартою уваги є діяльність М. Устияновича на освітньо-педагогічній ниві, його старання про піднесення освітнього рівня сільського населення. Так, під час навчання в духовній семінарії М. Устиянович разом із Маркіяном Шашкевичем і Симоном Плешкевичем підготували підручник для елементарного викладання в парафіяльних школах, а також працювали над укладенням російсько-українського словника.

Перебуваючи на парафії в Славську, М. Устиянович неодноразово звертався до львівської консисторії, щоб видати спеціальне розпорядження для духовенства щодо навчання дітей релігії і заснування народних шкіл.

М. Устиянович був ідейним послідовником М. Шашкевича і під час «Весни народів» у 1848 р. Цікаво, що перше засідання Головної Руської Ради, в роботі якої брали участь і члени колишнього гуртка М. Шашкевича, розпочалося із прочитання поезії М. Устияновича – «Згадки за Маркіяна Шашкевича». В серпні М. Устиянович звертався вдруге до Головної Руської Ради з пропозицією скликати З'їзд діячів української науки і культури Галичини та з їх допомогою заснувати «Матицю руську», на зразок чеської. На розгляд справи він подав п'ять пунктів. Останній був таким: «потрібною є на-

родна часопись, щоб наша письменність могла розвиватись». На засіданні Головної Руської Ради 13 серпня 1848 року було розглянуто пропозицію Миколи Устияновича і створено спеціальну комісію для підготовки з'їзду.

«Собор руських учених» розпочав свою роботу 19 жовтня 1848 року і складався із 9 секцій. М. Устиянович записався до секцій «управи язика руського і літератури рускои, такь давнои яко теперѣшнои» та історії та географії. Присутніх було 99 учасників, з них дві третини – священики, а решта – миряни; запрошувались лише ті, хто знали руську мову і вміли читати кирилицею. Собор руських учених тривав до 26 жовтня 1848 року в приміщенні духовної семінарії у Львові.

На відкритті «Собору» 19 жовтня М. Устиянович виголосив промову, якою, як зауважив Яків Головацький, з'єднав серця усіх присутніх. Він виступав на захист рідної мови, закликав розвивати традиції М. Шашкевича, Т. Шевченка.

Протягом 1849–1850 років М. Устиянович працював у Львові редактором «Галицько-руського вісника». На думку дослідника мови української преси М. Жовтобрюха, «Галицько-руський вісник» був найкращим серед галицьких видань, де «широко використовувалась жива народна мова в усіх її структурних компонентах, звичайно, забарвлена діалектно».

Працюючи редактором урядового часопису, М. Устиянович був одним із членів Галицько-Руської Матиці. На засіданні 5 лютого 1850 р. йшлося про підготовку до друку «Читанки для малих дітей» М. Шашкевича, рукопис якої автор разом із своїми однодумцями підготував ще в 1836 році, але через цензурні заборони не зміг видати. М. Устияновичу було доручено ще раз переглянути її рукопис і підготувати до видання. На засіданні «Галицько-Руської матиці» від 18 травня 1850 р. вирішено передати «Читанку» до друку; цього ж року її було опубліковано Я. Головацьким.

М. Устиянович готував до друку також свою «Читанку» для гімназії, яка, як пише дослідник М. Шалата, «була пройнята Шашкевичевим духом». Рукопис цієї книги зберігається у відділі рукописів Львівської національної наукової бібліотеки ім. В. Стефаника. До нього додано лист М. Устияновича від 7 жовтня 1865 року до перемишльської комісії у справах видання шкільних підручників, у якому він просить видати «Читанку». На підставі ознайомлення зі змістом твору, можна вважати «Читанку» нарисом із всесвітньої історії, більшість матеріалів якого становлять дослідження з історії середніх віків. Вказана книга була науково-просвітницького і релігійно-повчального змісту.

Заслуговує на увагу активна участь М. Устияновича у роботі Галицького сейму впродовж 1861 – 1866 рр., зокрема його пропозиції щодо вирішення селянських запитів, що свідчить про сумлінне виконання ним обов'язків депутата від селянської курії. Проте, М. Устиянович не залишався осторонь питань шкільництва, відстоював викладання рідною мовою в народних школах, дбав про підвищення матеріального і духовного становища народу.

Під час перших засідань сейму постало питання про самоорганізацію в ньому українського представництва. Так званий «Руський клуб» остаточно організаційно оформився на противагу «Польському колу» в 1863 році; до нього входив також і Микола Устиянович. Із «Протоколів засідань клубу галицько-руських депутатів» довідуємося, що М. Устиянович входив до шкільного відділу та був одним із захисників руської мови у Сеймі.

Одним із важливих питань, які обговорювалися під час засідань Сейму, було обговорення проблем шкільництва. На засіданні Сейму 10 грудня 1866 р. М. Устиянович став співавтором «Внесенія» – пропозиції щодо рівноправності польської і руської мови в школах Галичини і відповідного забезпечення вчителями. Цю петицію було подано на затвердження до едукаційної комісії.

На дев'ятнадцятому засіданні Сейму в 1866 році М. Устиянович подав пропозицію щодо потреби запровадження в народних школах курсу ветеринарії як обов'язкового предмету, і за результатами голосування його внесок було прийнято. Ще одна пропозиція стосувалася шкільництва, а саме того, щоб скоротити курс навчання для сільських дітей із десяти до семи місяців, однак її не було підтримано. Такою була політична позиція М. Устияновича під час засідань Галицького сейму як послідовника педагогічної діяльності М. Шашкевича.

Цікаво зауважити, що М. Устиянович залишив спогади про М. Шашкевича, в яких детально описав не лише його характер та культурно-просвітницьку діяльність, але й подав словесний портрет, який, за відсутності відповідного іконографічного матеріалу, слугував багатьом художникам, що зображали Шашкевича.

Отже, Микола Устиянович був ідейним послідовником «Руської Трійці» на літературній, педагогічній, науково-краєзнавчій ниві. Він закликав розвивати традиції Маркіяна Шашкевича під час «Весни народів» 1848 року, на Соборі руських учених, згодом під час засідань Галицького сейму, що мало важливе значення для формування національної свідомості тогочасного суспільства та початку нового етапу національного відродження на західноукраїнських землях в XIX столітті. ■

Місіонарчик

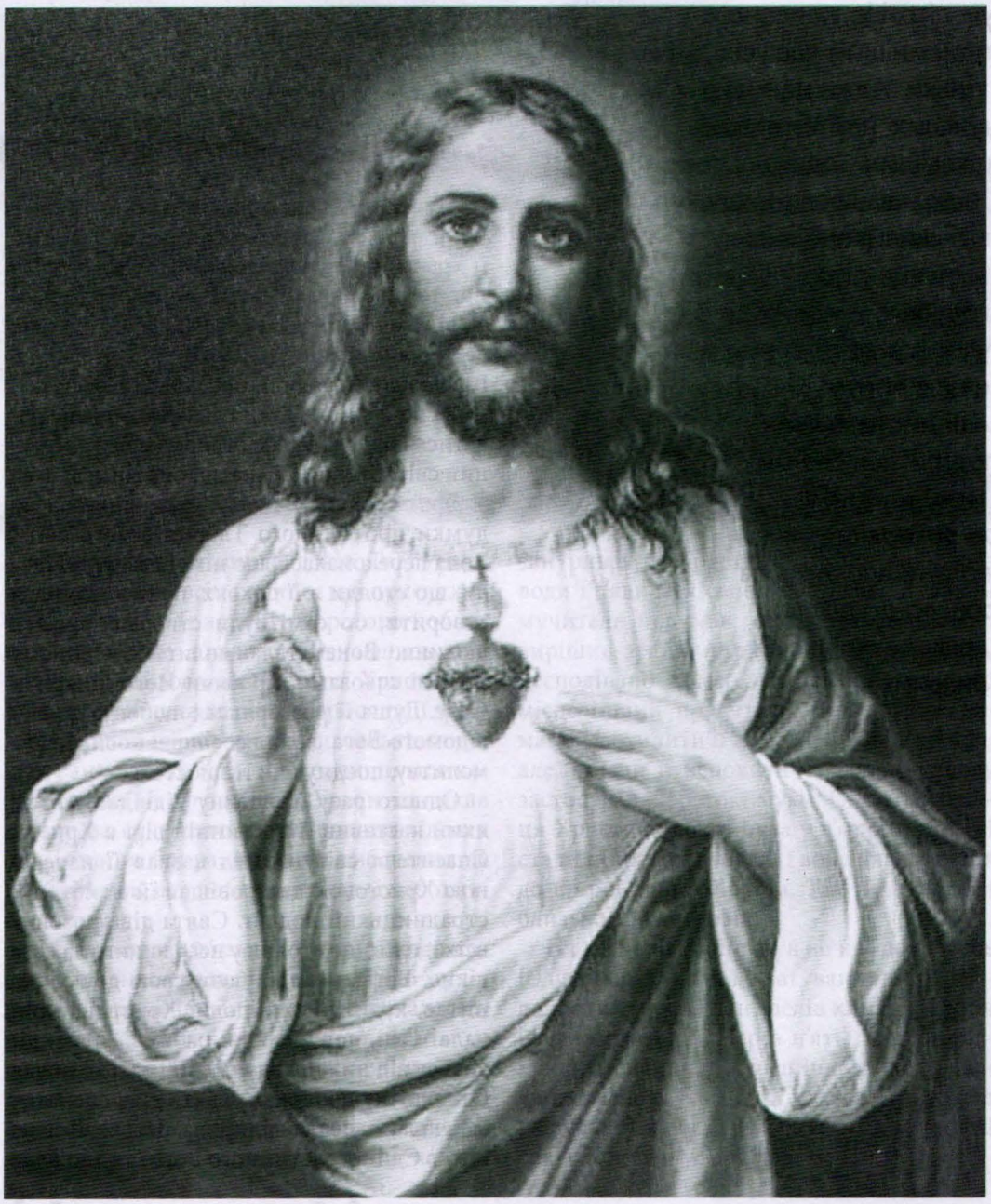

ЧЕРВЕНЬ – МІСЯЦЬ ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО

Слава Ісусу Христу!

Дорогі мої друзі! Ось настала найулюбленіша пора року – літо. Це, напевно, найприємніший час усіх дітей, і не тільки. Адже це – час найдовших, найтепліших, найцікавіших... одним словом най, най, най-кращих канікул. Бажаю якнайкорисніше провести це літо – цікавих пригод, багато нових друзів та чудового відпочинку. І все це з Богом! Чекаю на ваші листи, в яких ви поділитеся своїми планами на літо, а також розповісте, як ви проводите час. А зараз запрошую до цікавої мандрівки сторінками Місіонарчика...

ВАШ МІСІОНАРЧИК

ЖИТТЯ СВЯТИХ

Слава Ісусу Христу! Дуже хотіла б колись прочитати у Місіонарчику про свою небесну покровительку.

З повагою – Христина Біляк.

З великим задоволенням виконую прохання моєї активної читачки і розповідаю про святу Христину.

Місіонарчик.

Мученица Христина жила в III столітті. Вона народилася в багатій родині. Батько її Урван був правителем міста Тиру і мріяв про те, щоб донька стала жрицею. Для цього він помістив її в особливе приміщення, де поставив безліч золотих і срібних ідолів, і звелів дочці кадили перед ними фіміам.

У своїй самоті Христина стала замислюватися над тим, хто ж створив цей прекрасний світ? Зі своєї кімнати вона милувалася зоряним небом і поступово прийшла до думки про Єдиного Творця всього світу. Вона переконалася, що німі і бездушні ідоли, що стояли в її покоях, нічого не могли створити, бо самі були створені руками людини. Вона стала молитися Єдиному Богу зі сльозами, просячи Його відкрити Себе. Душа її розгорялася любов'ю до Невідомого Бога, вона все більш посилювала молитву, поєднуючи її з постом.

Одного разу Христину відвідав Ангел, який наставив її в істинній вірі в Христа, Спасителя світу. Ангел назвав її нареченою Христовою та провіщав їй майбутній страдницький подвиг. Свята діва розбила всіх ідолів, що стояли у неї, і викинула їх за вікно. Батько, відвідуючи свою дочку, запитав, куди зникли ідоли? Христина мовчала. Тоді, покликавши рабинь, Урван дізнався від них правду. У гніві батько почав бити дочку по щоках. Свята діва спочатку мовчала, а потім відкрила батькові свою віру в Єдиного Істинного Бога і те, що вона

МУЧЕНИЦЯ ХРИСТИНА

своїми руками знищила ідолів. Тоді Урван наказав убити всіх рабинь, що прислужували дочці, а Христину, жорстоко побивши, кинув до в'язниці. Дізнавшись про те, що трапилося, мати святої Христини з плачем прийшла до дочки, просячи її зректися Христа і повернутися до батьківських вірувань. Проте Христина залишилася непохитною. На другий день Урван закликав дочку на суд і почав її умовляти віддати поклоніння богам, просити вибачення за свій вчинок, але побачив тверду і непохитну її віру.

Мучителі прив'язали її до залізного колеса, під яким розвели вогонь. Тіло мучениці, обертаючись на колесі, обпікалося з усіх боків. Потім її кинули до в'язниці.

Ангел Божий з'явився вночі, зцілив її від ран і підкріпив їжею. Батько, побачивши її вранці неушкодженою, наказав втопити в морі. Але Ангел підтримав святу, камінь занурився, а Христина чудово вийшла з води і з'явилася своєму батькові. З жахом мучитель подумав, що це чарівництво і вирішив зранку стратити її. Вночі ж сам несподівано помер. Надісланий на його місце інший правитель, Діон, також намагався схилити її до зречення від Христа, але, бачачи її непохитну твердість, знову застосував жорстокі муки. Свята мученица Христина довго була у в'язниці. До неї стали приходити люди, і вона навертала їх до щирої віри в Христа. Так навернулося близько 3000 чоловік.

На місце Діона прибув новий правитель Юліан і приступив до катувань святої. Після різних мук Юліан звелів кинути її у піч і зачинити в ній. Через п'ять днів піч відкрили і знайшли мученицю живою і неушкодженою. Бачачи ці чудеса, багато хто увірував у Христа Спасителя, а мучителі святу Христину зарубали мечем.

Хто такі скаути?

Тарас Полянський.
Курінний курії імені святого Григорія Лакоти.

Слава Ісусу Христу! Сьогодні читачів «Місіонарчика» хочемо познайомити із молодіжною організацією «Католицьке Скаутство Європи в Україні», яка діє при наших парафіях в Україні з 1998 року. До нас пишуть і розповідають про неї одні з найменших «скаутят» – вовченятка (скаути віком від 8 до 12 років).

Сьогодні Католицьке скаутство Європи – це насамперед велика педагогічна організація, яка потужно розвивається в 11 країнах Європи та налічує більше 55 тисяч скаутів лише серед хлопців і дівчат віком від 12 до 17 років та більше 10 тисяч старших провідників, які активно та індивідуально працюють із кожним скаутом чи скауткою. Щороку наша кількість зростає майже на тисячу нових членів.

Католицьке скаутство Європи – це також і велика християнська організація. У 2001 році ми отримали благословення від Апостольського Престолу на здійснення своєї діяльності як однієї із форм сучасної євангелізації. Кожна наша збірка починається і закінчується молитвою, а кожний день у мандрівці чи на таборі починається Літургією, яку проводить скаутський капелан.

Сьогодні Католицьке скаутство Європи – це також велика громадська організація, яка об'єднує успішних та цілеспрямованих людей, що реалізували чи реалізовують себе у світському житті, та є хорошим прикладом для молодих. У Західній Європі Католицьке скаутство Європи – це «міжнародний бренд», «знак якості та вишколу», «організація, де зустрічаються покоління», оскільки є тисячі сімей, в яких дідусь, батько і син є скау-

тами. Саме через вагомі результати педагогічної діяльності ми маємо дорадчий голос у Раді Європи та користуємося підтримкою Європейського союзу.

Сьогодні ми активно діємо та розвиваємося при парафіях Української Греко-Католицької Церкви та Римо-Католицької Церкви у багатьох містах України: Київ, Львів, Тернопіль, Хмельницький, Івано-Франківськ, Дніпропетровськ, Мелітополь, Золочів, Жовква, Стрий, Новий Розділ, Дунаївці…

Отож, запрошуємо усіх дітей та молодь, які бажають пригод, мандрівок, таборів, сотень нових друзів, зустрічі з Христом у скаутський спосіб, та тих, які хочуть активніше долучитися до життя своїх батьків та своєї парафії, яких зацікавив наш рух, познайомитися з нами, а, можливо, стати скаутом чи скауткою, на скаутські зустрічі, які відбуваються в головному скаутському осідку при храмі св. Онуфрія у Львові кожної неділі о 13:30, а також кожної другої неділі місяця на Літургію для скаутят о 15:00. Також за життям наших спільнот кожен з Вас може спостерігати на офіційному сайті нашої спільноти в Україні: www.fse.in.ua.

Слава Ісусу Христу!

ДІТИ ПРО КАТОЛИЦЬКЕ СКАУТСТВО ЄВРОПИ

Слава Ісусу Христу!

Дорога редакціє, щиро дякую за надзвичайно цікавий та повчальний журнал, та рубрику «Місіонарчик». Дякую за надрукованого мого листа, це дуже приємно та несподівано для мене.

Дорогий «Місіонарчику», хочу дещо розповісти про Католицьке скаутство Європи в Україні – «Велике скаутське братерство». Це молодіжно-християнське товариство налічує у лавах тисячі молодих людей з багатьох країн. Ідеалом скаутства є «встановлення Христового Царства у цілому нашому житті й у світі, що нас оточує». Наша організація має свій журнал «Чувай». У ньому друкується дуже багато цікавої та повчальної інформації. Для молодих членів, скаутів віком від 8 до 12 років, діє вікова група «вовченята». Ми з моїм братом Михайликом належимо до вовченят у місті Жовква. Нам дуже подобається, у нас є хороший провідник. Він багато часу проводить з нами, бо навчає нас усього доброго та корисного. У Жовкві також є капелан скаутів о. Софрон Попадюк ЧСВВ.

З повагою Павло Бліхарський (12 років), вовченя Громади ім. св. Партенія, м. Жовква

Я прийшла в організацію на початку скаутського року: на початок жовтня мене записала моя мама. Як пригадую, це була неділя, в той день була дуже хороша погода.☺ Протягом часу, проведеного в організації, я вивчила багато різних пісень, охайності, навчилась пильно молитись. А дуже мені подобаються наші табори, куди я вже встигла з'їздити, знайшла багато хороших друзів. Подобалось, як ми малювали писанки, робили листівки. Мені в організації дуже все подобається.

Діана Садницька
з сірої зграї громади Марії Горетті, м. Львів

В організацію мене запросила моя однокласниця у 2011 році, і я вирішила спробувати. Навчилась дуже багатьом речам: вивчила мову знаків, навчилась в'язати рухомий вузол, азбуку морзе, тепер умію надати першу допомогу; навчилась зав'язувати галстук, розпалювати вогнище, складати наплічник і в табір, і до школи, і це вже без мами ☺, розбираюся у компасі. Найбільше, що мені подобається – це табори, дуже насичені, в яких обов'язково відбувається Велика гра. От незабаром хочу ще дізнатись, що таке Великі лови і як вони відбуваються. Це буде весняна поїздка на один день. Я вже не можу дочекатись, коли стану скауткою, але трошки хочеться бути ще малим вовченям. КСЄ – дуже класне!!!

Оленка Павлюк
Зграйова білої зграї громади Марії Горетті, м. Львів.

ЯК Я СТАВ ВІВТАРНИКОМ

Микола КУНТИЙ
вівтарник

Слава Ісусу Христу!

Мене звати Микола, і я хочу розказати вам невеличку історію із свого життя. Коли мені було 6 років, мене привели на катехизацію до церкви св. Онуфрія. Спочатку в молодшу катехитичну групу, а потім готуватися до Святого Причастя у сестри Йосафати. Минав час, мені все більше хотілося пізнати Бога, бути ближчим до Ісуса. Дуже часто думав про те, що відбувається за Царськими воротами, у святилищі. Мені подобалися хлопці в одязі вівтарника, які на вигляд були серйозними і відповідальними.

Однієї неділі прийшов до церкви, клякнув щоб помолитися і почув, що хтось мене кличе. Піднявши голову, побачив хлопця, який махав до мене рукою. Серце забилося від страху, переживання і незнання, бо бути відповідальним за те, що ніколи не робив, дуже важко. Але я погодився. Цього дня я перший раз одягнув дальматику та вперше тримав запалену свічку, але невидимий Ісус допоміг мені впоратися зі моїм внутрішнім світом, який наповнився миром та спокоєм.

Тепер я твердо вирішив для себе стати вівтарником, а тому, маючи вільну хвилину щоразу біжу до церкви, щоб побути з Богом, послужити Йому. І це приносить мені велику радість.

А тепер я хотів би сказати декілька слів про нашого духовного провідника бр. Любомира, що опікується Вівтарною Дружиною. Це приклад скромності, поваги, щирості, терпеливості, який розуміє кожного із нас, вівтарників. Щосуботи ми збираємось у монастирській розмовниці, де проходять наші заняття. Брат цікаво розповідає про різні свята, події, щоб ми, вівтарники, краще пізнавали Боа, традиції і обряди Церкви. Багато зусиль довелося прикласти братові, щоб навчити нас наших обов'язків як вівтарників. Цього року мене вибрали таємним голосуванням головою вівтарної дружини.

Дорогі мої однолітки! Якщо хтось із вас відчує бажання служити Богу, не соромтесь цього покликання, бо тут, у церкві, в кивоті, присутній Ісус, який чекає на кожного з вас. Вам залишається зробити цей крок і ви відчуєте щастя і радість, які присутні й у мені сьогодні. ■

ПРО ТУРБОТИ ДУШІ І ТІЛА

Роздуми на самоті

Віталій Павлучкович (14р.)

Головні турботи повинні присвячуватись душі, потім менш важливі турботи – тілу, яке підпорядковане душі; а гроші повинні посідати третє й останнє місце.

Так, дійсно, головні турботи повинні присвячуватися душі. Якщо людина про неї не буде дбати, то на її життєвому шляху, може виникнути багато перешкод і невдач. Вона не буде розуміти, звідки в неї беруться ці різні перешкоди і невдачі. Вона буде звинувачувати в цьому ближніх, рідних, навіть Бога, тільки не себе. Вона вважатиме себе невдахою, найнещасливішою людиною у світі. Якщо вона не буде дбати про свою душу так як слід і головні турботи не буде присвячувати душі, то все так і буде.

Також людина повинна дбати про своє тіло, бо воно є вмістилищем нашої душі і тому являється не менш важливим для неї. Ми повинні за ним доглядати, бо коли не будемо цього робити, то матимемо за це гріх. Та потрібно пам'ятати, що тіло дане нам тільки на певний час, а душа наша буде вічно, тому турботи за тіло не повинні перевищувати турбот за душу.

Ще є дещо, що людині вкрай потрібно – це гроші. Тому, що без них ми не можемо купити їжу, одяг тощо. Та турбота за здобуття грошей повинна займати в нас третє місце. Тому, що без них людина може обійтися певний час. А також потрібно пам'ятати, що гроші потрібно заробляти чесним шляхом і не віддавати їм першість в нашому житті, бо це шкодить нашій душі і тілу.

Тому, зберігаючи цей порядокланцюг турбот, людина буде щасливою й у неї все буде добре.

Місіонарчикова пошта

ТРОЯНДА

Тарас Косік 13 років
м. Львів.

У гарненькому садочку
Під віконцями хатини
Вироста дрібна троянда -
Гарна, мила, як дитина.
Має клас вона - дводольні,
І порядок - розоцвіті,
А родина їй - розові,
Ну а відділ - критонасінні.
Присудили цій красуні
Всюди, по усьому світі
Гарне ймення і чудове -
Є вона цариця квітів...
Видом квітка звеселяє
І здоров'я всім бажає,
Людське око все милує
Ця тендітна чудо-квітка.

Дуже дякую тобі, Тарасику, за твого чудового вірша. Бажаю творчої наснаги та зросту таланту. Дуже сподіваюся, що напишеш ще багато віршів і поділишся ними з читачами Місіонарчика. Чекаю з нетерпінням на твої листи.

Христос Воскрес!

Дорогий Місіонарчику, я вперше пишу до тебе лист і дуже хвилююсь. Мене звати Михайлик Бліхарський, мені 12 років. Проживаю у місті Жовкві, ходжу у 6-А клас. Ходжу на тренування по велоспорту. Ми з братом Павликом прислуговуємо у храмі Серця Христового при Василіянському монастирі. А також є членами скаутської організації, гурток «Вовченята». Мені дуже подобається все, чим я займаюсь. Ми в родині читаємо журнал «Місіонар», він цікавий та повчальний.

З повагою Михайлик Бліхарський
м. Жовква.

Дякую тобі, Михайлику, за твого листа. Дуже радію, що ти так активно приймаєш участь у церковному житті, цікавишся багатьма корисними та цікавими заняттями. Бажаю успіхів, наснаги та найкращих результатів. Також з нетерпінням чекаю на твої листи...

КОНКУРС «СТОРІНКАМИ СВЯТОГО ПИСЬМА»

Шановний читачу,
КОНКУРС «СТОРІНКАМИ СВЯТОГО ПИСЬМА» ПІДІЙШОВ ДО ЗАВЕРШЕННЯ.

ЩИРО ДЯКУЮ ВСІМ, ХТО ПРИЙМАВ АКТИВНУ УЧАСТЬ У НЬОМУ.

Конкурс тривав аж цілий рік: перший тур із квітня 2011 року до жовтня, а другий – від листопада 2011 до квітня 2012 року. На адресу редакції надійшло багато листів. Дуже тішить те, що читачів Місіонарчика стає дедалі більше. Ну а зараз хочу оголосити останні результати:

ВІДПОВІДІ НА ПИТАННЯ КОНКУРСУ ЗА МІСЯЦЬ КВІТЕНЬ:
Глава 1: 1) в; 2) а; 3) б; 4) а; 5) в;
Глава 2: 1) б; 2) в; 3) а; 4) б; 5) в;
Глава 3: 1) а; 2) б; 3) в; 4) б; 5) а.

ПРИЗИ ОТРИМУЮТЬ:
Тетяна Паславська (с. Поповичі);
Марта Андрущак (с. Спасів);
Тарас Косік (м. Львів).

А ПЕРЕМОЖЦЯМИ У ДРУГОМУ ТУРІ КОНКУРСУ СТАЛИ:
Михайло Грущак (с. Верхній Дорожів);
Ірина Паляниця (м. Львів);
Андріян Жук (м. Новий Розділ).

Щиро вітаємо переможців і всіх учасників конкурсу. Бажаємо Божих ласк, творчих успіхів, міцного здоров'я, багато справжніх друзів і всього-всього найкращого. Всіх учасників запрошено на спільну зустріч у Львові.

УВАГА!

Конкурс на найкраще оповідання.

Дорогий друже, якщо у твоєму житті трапилася цікава подія, і після неї ти дещо зрозумів чи чогось навчився, або просто це цікава і повчальна історія, то можеш поділитися нею з читачами Місіонарчика. Для цього напиши свою історію і надішли на адресу редакції:

79019 Місіонарчик, вул. Б. Хмельницького, 36, м. Львів, Святоонуфріївський монастир отців Василіян

Кращі оповідання будуть опубліковані на сторінках журналу, а їхні автори отримають призи. Отож, чекаю на ваші історії, які можна надсилати до 30 серпня.

ВЕСЕЛИНКИ

ГЕНІАЛЬНА ПОМИЛКА

– Чому ж ти шукаєш Індію в Америці?
– Гм... А я повторюю геніальну помилку Колумба...

ОДНОНОГИЙ ПІВЕНЬ

– Чому півень на одній нозі стоїть?
– Тому, що коли підніме й другу, то впаде.

ЗУБ БОЛИТЬ?

– Ти був сьогодні в зубного лікаря?
– Був.
– Ну й що? Зуб більше не болить?
– Не знаю. Лікар залишив його в себе.

ПРЯМА МОВА

– Що таке пряма мова? – запитує вчителька Василька.
– Ну, це коли людина про щось говорить відверто!
– Наприклад?
– Я не вивчив урок.

МАМА ПРОСПАЛА

Сашко запізнився до школи й виправдовується:
– Даруйте, Іване Івановичу, але мама сьогодні проспала.

ЧАЙВОРД «ДЕ, ЩО, КОЛИ?»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

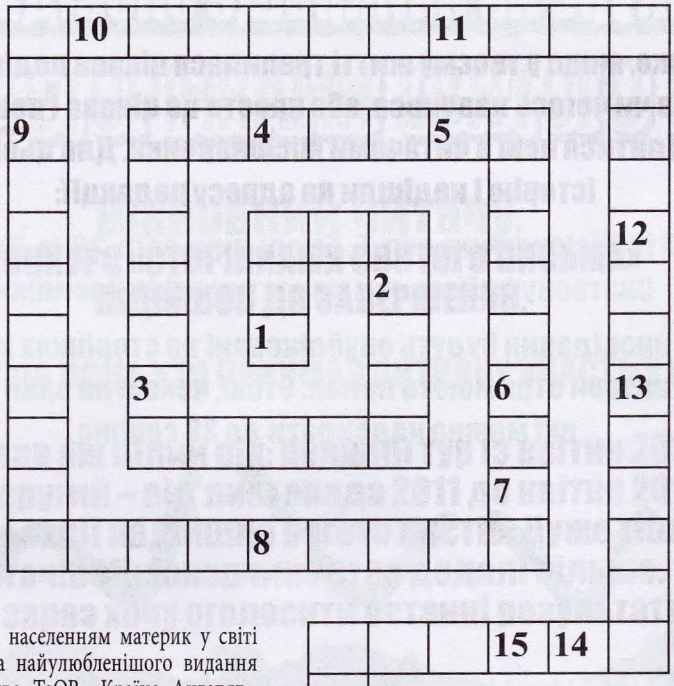

1. Другий за площею і населенням материк у світі після Євразії. 2. Назва найулюбленішого видання дошкільнят видавництва ТзОВ «Країна Ангелят», (засноване 2006 року у Львові). 3. Оздоблювальний візерунок, побудований на ритмічному повторенні геометричних елементів або стилізованих рослинних чи тваринних мотивів. 4. Кондитерський виріб переважно круглої форми з бісквітного, пісочного та іншого тіста, покритий кремом, цукатами. 5. Міський вид транспорту. 6. Хімічний елемент, кристалічна речовина темно-сірого кольору з металевим блиском, яку видобувають переважно з морських водоростей. Розчин цієї речовини у спирті використовують у медицині. 7. Безкорисні особисті взаємовідносини між людьми, основані на любові, довірі, щирості, взаємних симпатіях, спільних інтересах і захопленнях. 8. Опис свого життя; життєпис. 9. Герой книжки відомої християнської письменниці з Австрії Лене Майєр-Скуманц «Яків і Катерина» (видавництва «Свічадо», Львів, 1995 р.). 10. Квітка синього кольору, давня супутниця ланів. 11. Летовище, обладнане усім необхідним для забезпечення регулярних польотів транспортної авіації. 12. Розділовий знак, що має форму прямої горизонтальної риски. 13. Цитата, крилатий вислів, афоризм, уривок з пісні або приказка, вміщені перед текстом твору або його розділами. 14. Четвертий звук музичної гами, а також нота, що позначає цей звук. 15. Книга або зошит із чистими листками для малювання, вписування віршів, зберігання фотографій, листівок, марок. 16. Євангелист.

Відповіді на кросворд, опублікований у числі за травень 2012 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 4.Синтаксис. 7.Мир. 10.Йов. 11.«Колобок». 12.Оказія. 13.Пастир. 15.Меретин. 16.Кий. 17.Дар. 20.Філософія.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Син. 2.Картон. 3.Рим. 5.Кишакевич. 6.Ростислав. 8.Колізей. 9.Рогатин. 14.Меліса. 18.Ніл. 19.Око.

Номер підготував:
бр. Юстин Борис, ЧСВВ

Допомагали: Павло Білик,
Віталій Павлучкович.

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

**О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.**

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

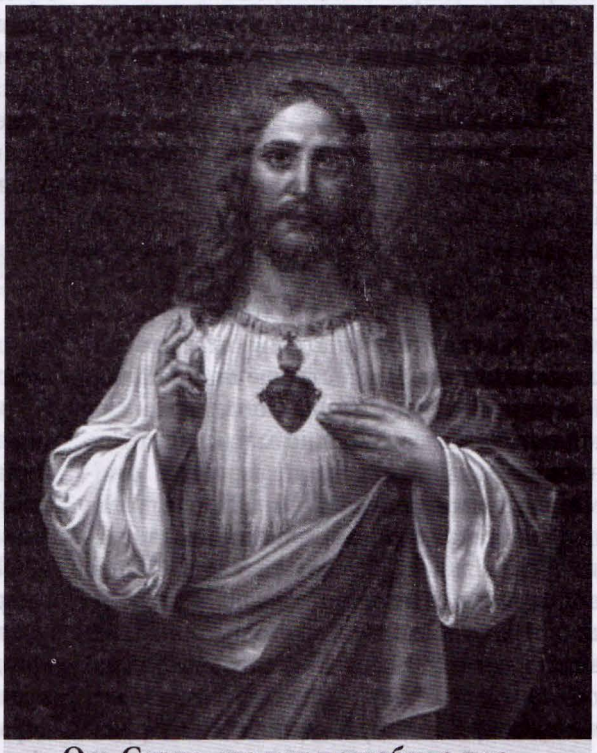

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на червень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб вірні вміли розпізнавати в Євхаристії живу присутність Воскреслого, який супроводжує їх у щоденному житті.

МІСІЙНИЙ: Щоб християни в Європі наново відкрили свою тотожність і з більшим запалом брали участь у звіщанні Євангелія.

МІСЦЕВИЙ: Щоб християни в Україні ставали на шлях навернення і покаяння за посередництвом Пресвятої Тайни Євхаристії.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на липень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб усі мали можливість знайти роботу і виконувати її в умовах стабільності й безпеки.

Сучасне суспільство вирізняється глибокою структуризацією та поділом праці. По цілому світі поширюється такий стан, що окремо взяте господарство чи окремо взята людина не можуть повністю самих себе забезпечити. Високі технології вимагають залучення дедалі більших ресурсів для того, щоб створювати так звані суспільні блага. А для того, щоб ними користуватися, необхідно мати достатньо засобів, які людина може заробити своїми знаннями чи зусиллями. Проте, у так глибоко структурованому суспільстві часто відповідальні керуються економічною доцільністю, а не гуманністю та турботою про людей. Саме тому сьогодні так важко знайти роботу. І це не тільки в Україні, а й по всьому світі! Та ми віримо, що праця облагороджує людину і кожний своїми руками здатний і повинен себе забезпечувати. Молімося, щоб у світі створювалася більш справедлива система розподілу праці і кожна людина могла знайти роботу і працювати в умовах стабільності та безпеки. ■

МІСІЙНИЙ: Щоб християнські волонтери на місійних територіях вміли давати свідчення Христової любові.

Місія – одне з найбільш важливих завдань, які виконує свята Церква за прямим наказом Христа Господа. Місійними визнаються ті терени, де населення ще зовсім не знає Христа, або визнавців Христової віри є дуже незначне число. В такі краї християнські проповідники їдуть з інших країн, які вже мають розвинені структури Христової Церкви. Але самі священики-місіонери не можуть повністю забезпечити, щоб Слово Христове повною мірою звучало для місцевого народу. Адже ж там дуже багато праці та обов'язків у багатьох ділянках і сферах. Тому в місійних країнах поряд із священиками працюють так звані християнські волонтери, добровольці миряни, які відправляються працювати наприклад у лікарнях, школах, притулках. Часто їхнє свідчення більш вимовне для місцевих, аніж слово проповіді. Ці волонтери-добровольці також потребують молитви і нашої підтримки. Тому в цьому місяці молімось, щоб християнські волонтери давали потужне свідчення християнської любові! ■

МІСЦЕВИЙ: Щоб працедавці ставилися з розумінням і підтримкою для людей передпенсійного віку.

Одним із перших завдань, яке Бог поставив перед людьми після сотворення – це порати сад і доглядати його. Після гріхопадіння праця приносить також і труднощі та терпіння, однак покликання до праці залишилося. Отож, кожна людина для правдивого і глибокого людського життя повинна працювати. В умовах сучасної суспільної організації та державного будівництва, коли більшість людей самі не вирішують, де і як працюватимуть, для того, щоб виконати Господній наказ і Його волю щодо праці, не вистачить людям тільки бажати працювати, але й тим, які створюють умови для праці, всіляко сприяти, щоб усі, хто бажає, могли трудом своїх рук забезпечувати самих себе і, якщо є така потреба, своїх ближніх. На жаль, останнім часом дедалі більш модно приймати на роботу молодших працівників. Таким чином ті, які го-

туються незабаром вийти на пенсію, втрачають роботу і найчастіше абсолютно не мають можливості знайти її в теперішніх умовах. Не можна сказати, що не можуть працювати, чи не мають досвіду. Одна з головних проблем – небажання працедавців надавати працю таким людям. Тому молімося, щоб ті, які створюють робочі місця, виявляли більше розуміння до працівників передпенсійного віку, не відмовлялися їх приймати на роботу й уможливлювали їм такі умови праці, в яких вони могли б спокійно працювати аж до виходу на заслужений відпочинок. ■

■ ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИПЕНЬ

ПРЕПОДОБНОМУЧЕНИЦЯ ФЕВРОНІЯ

Преподобномучениця Февронія виховувалась в монастирі в місті Сиваполі, настоятелькою якого була ігуменя Вріна, її тітка. По п'ятницях сестри залишали праці і весь день проводили в молитві і читанні Священного Писання. Зазвичай ігуменя доручала читання святій Февронії. Слава про її благочестиве життя поширилась по місті. Знатна молода вдова Єрія, язичниця, почала відвідувати святу Февронію. Під впливом її напоумлень і молитов вона прийняла святе Хрещення і привела до Христової віри своїх батьків та родичів.

Імператор Діоклетіян направив до Ассирії для знищення християн загін воїнів на чолі з Лісимахом, Селіном та Прімом. Селін, дядько Лісимаха, відрізнявся жорстокістю по відношенню до християн, а Лісимах був прихильним до них. Коли загін воїнів приблизився до обителі, її мешканці втекли. В монастирі залишились тільки ігуменя Вріна, її помічниця Фомаїда і свята Февронія, яка в той час важко хворіла. Селін наказав привести до нього всіх черниць обителі. Прім із загоном воїнів не знайшов нікого, окрім двох стариць и святої Февронії. Він розповів Лісимаху про надзвичайну красу святої Февронії і порадив узяти її собі за дружину. Лісимах відповів, що не бажає зводити дівиць, посвячених Богу, і просив Пріма сховати де-небудь черниць. Один із вояків підслухав розмову й доніс Селіну. Святу Февронію із зв'язаними руками та ланцюгом на шиї привели до воєначальника. Селін запропонував їй відмовитися від віри в Христа і принести жертву поганським богам. За це він обіцяв їй почесті, нагороди і шлюб з Лісимахом. Свята дівиця твердо відповіла, що має Безсмертного Жениха й не проміняє Його на жодні земні блага. Селін піддав її жорстоким тортурам. Мученицю довго били, потім повісили на дереві і розпалили під нею вогонь. Засліплений злістю, Селін наказав вирвати їй язик, вибити зуби, відрізати груди, відрубати руки і ноги. Нарешті, святій мученицi Февронії стяли голову.

Мучитель Селін відразу після страти несподівано помер у своєму палаці. Коли Лісимах довідався про те, що сталося, то сказав: «Великий Бог християнський, Він гідний почитання, бо відомстив за неповинну кров!» Він приготував ковчег, вложив у нього порубане тіло мученицi й відніс в монастир. Лісимах і Прім тоді ж відреклись від ідолопоклонства, прийняли Хрещення і чернечий постриг. Через мощі святої мученицi звершились численні чуда та зцілення. Пізніше мощі святої Февронії були перенесені в Константинополь. ■

СИЛИ ТА НАСНАГИ У ПРЕСВІТЕРСЬКОМУ СЛУЖІННІ

ієрейські свячення на святоюрській горі

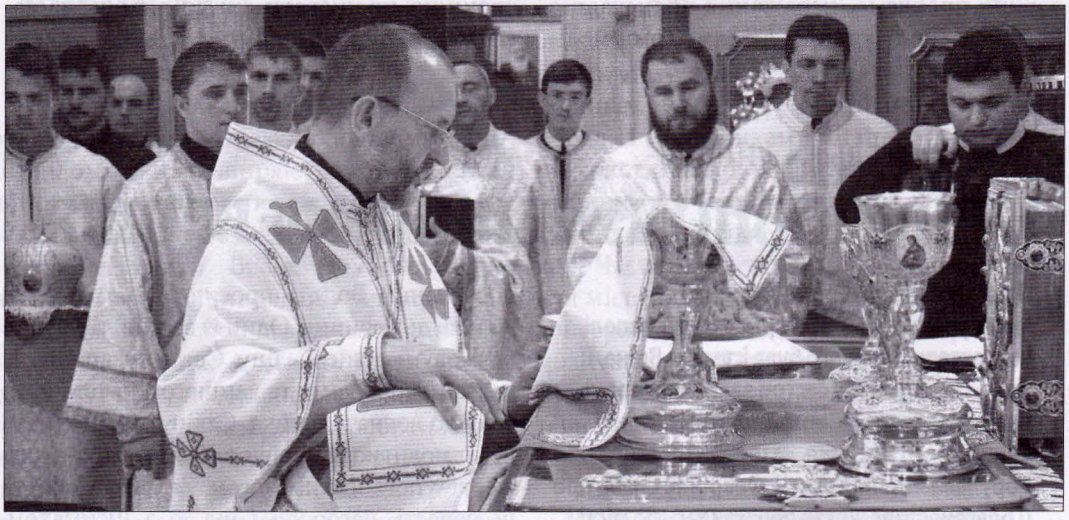

6 травня 2012 року Божого в соборі святого Юра у Львові під час архиєрейської Літургії з нагоди храмового празника та Дня Львова митрополит львівський Ігор Возьняк уділив священичі свячення двом ієродияконам Чину святого Василія Великого – Елевтерію Геншляку, ЧСВВ та Віктору Квасню, ЧСВВ.

В урочистостях також взяли участь владика Венедикт Алексійчук, єпископ-помічник львівський, владика Степан Меньок, екзарх Донецько-Харківський, о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, протоігумен отців Василіян, а також священики і брати з інших василіянських монастирів, рідні, які прибули, щоб розділити радість новоієреїв.

У проповіді преосвященний Степан наголосив, що відзначаючи день святого Юрія Побідоносця, який жив у IV ст. і через якого після його мученицької смерті Господь творив численні чуда, маємо розуміти, що Всевишній не покидає нікого, хто Його потребує, і проявляє свою силу, щоб люди повірили у Божу всемогутність. Чи наша Церква не має таких мучеників? Блаженної пам'яті Іван Павло II проголосив 28 блаженних новомучеників УГКЦ. Зараз переслідувань у нас немає. Однак, коли проаналізуємо це мучеництво святих, можемо сказати, що є ще інше мучеництво. Пережити все своє життя, виконуючи Божі заповіді та перебуваючи в Божій ласці – це тихе мучеництво! І ми таких святих можемо мати і серед нас, навіть у нашому храмі. В Західній Україні народ виявляє велику духовність і прагнення Бога, і ми, галичани, так само як молимося за наші сім'ї та близьких, повинні заносити свої молитви за наших співвітчизників на Сході України, адже вони також шукають Бога і спраглі Божого Слова.

Наприкінці митрополит Ігор звернувся до двох нових священнослужителів василіян і побажав їм сили та наснаги в пресвітерському служінні. ■

За матеріалами: http://www.ugcc.lviv.ua

Отець Віктор Василь Квасній, ЧСВВ

народився 7 травня 1982 року в м. Калуші Івано-Франківської області в сім'ї Василя та Ганни. В 1989-1999 роках навчався в Калуській середній школі №3, у 2004 році закінчив Прикарпатський університет ім. Василя Стефаника в Івано-Франківську, працював юрисконсультом у своєму рідному місті.

24 липня 2004 року вступив до Василіянського Чину святого Йосафата. 28 серпня 2006 року склав перші, а 28 серпня 2011 – довічні чернечі обіти. В 2006-2010 роках навчався у Василіянському інституті філософсько-богословських студій. Опісля виконував служіння у львівському та гошівському монастирях. 29 грудня 2011 року отримав дияконські свячення з рук преосвященного Венедикта Алексійчука в монастирі святого Йосифа у Брюховичах. З лютого 2012 року виконує служіння секретаря Провінції Найсвятішого Спасителя отців Василіян в Україні. ■

Отець Елевтерій Володимир Геншляк, ЧСВВ

народився 28 грудня 1977 року в с. Мшана Городоцького району Львівської області в родині Юрія та Юлії з дому Саєвич.

Під час навчався у Мшанській середній школі брав активну участь у житті УГКЦ в парафії Введення Пресвятої Богородиці, належав до церковного братства та Апостольства Молитви. 4 липня 1994 року був прийнятий на навчання у Василіянський ліцей у Жовкві. 1 червня 1995 року вступив до новіціяту отців Василіян у Крехові. 28 серпня 1997 року склав перші, а 22 червня 2003 року – довічні обіти. У 2001-2003 навчався у Варшаві, пізніше в Українському Католицькому Університеті у Львові та у Василіянському інституті філософсько-богословських студій імені Рутського.

Служіння виконував у різних василіянських монастирях: у Брюховичах, Улашківцях, Кам'янці-Подільському, Крехові, Жовкві. Мав обов'язки господаря, захристиянина, архіваря, а також провідника «Марійської Дружини», молодіжної організації «Джерело», вівтарної Дружини, був духовним асистентом гуртка Католицького Скаутства Європи, викладав у новіціяті сестер Служебниць низку дисциплін.

29 грудня 2011 року в монастирі у Брюховичах був поставлений в дияконський чин єпископом-помічником Львівської архиєпархії Венедиктом Алексійчуком. ■

ПРЯМУВАТИ ДО ВЕЛИКОЇ МЕТИ

Чернечі облечини в монастирі святого Миколая в Крехові

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

У неділю, 13 травня 2012 року в Крехівському монастирі святого Миколая, який цього року святкує 400-ліття своєї славної історії, відбулися монаші облечини одинадцяти братів.

Урочисту Службу Божу очолив отець Протоігумен Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ. Під час Малого Входу брати-новики ввели кандидатів до монашого постригу у храм. Брати клякнули і зачитали заяву про бажання розпочати дванадцятимісячний канонічний новіціят. Після цього відбувся обряд постриження, під час якого брати-кандидати отримали монаші імена: Рафаїл Микола Герич, Фаустин Євген Савчин, Іриней Богдан Гурняк, Антоній Юрій Канюк, Макарій Богдан Мазурака, Касіян Василь Касіян, Йосафат Іван Ковалюк, Герард Степан Дольний, Віталій Ігор Павлюк, Яків Богдан Шумило, Матей Віталій Кравчишин. Опісля брати отримали монашу рясу – габіт, каптур та шкіряний пояс, а також їм вручено вервицю та ручний хрест. На закінчення обряду о. Пантелеймон уділив усім новооблеченим благословення.

Під час проповіді Протоігумен звернувся до батьків із проханням зрозуміти, підтримати та супроводжувати новопосталих новиків на шляху до Бога. Отець Пантелеймон наголосив також на тому, що будуть труднощі, випробування, злети та падіння, щастя та смуток, але найважливішим є іти за Христом. Незважаючи на труднощі, важливо не лякатися, не опускати рук, не зневірюватися, а прямувати маленькими кроками до великої цілі. Після Літургії отець Пантелеймон ще раз привітав братів із знаменним днем у їхньому житті, оскільки має безпосереднє відношення до їхнього покликання та виховання, адже до вибору на уряд Протоігумена виконував служіння маґістра новіціяту.

Після цього від імені всієї братії зі словами подяки звернувся брат Матей Кравчишин. Також було продемонстровано фільм «Історія мого покликання», змонтований братами, в якому кожний щиро розповів про історію свого покликання. Цей день подарував неймовірні почуття новопосталим новикам, щастя для батьків, радість для друзів, та надію, що молоді та креативні ченці у близькому майбутньому продовжать працювати на славу Божу, освячуючи свою душу та душі ближніх. ■

БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ

о. Василь МЕНДРУНЬ,ЧСВВ

Продовження
початок в ч. 3-5 за 2012р.

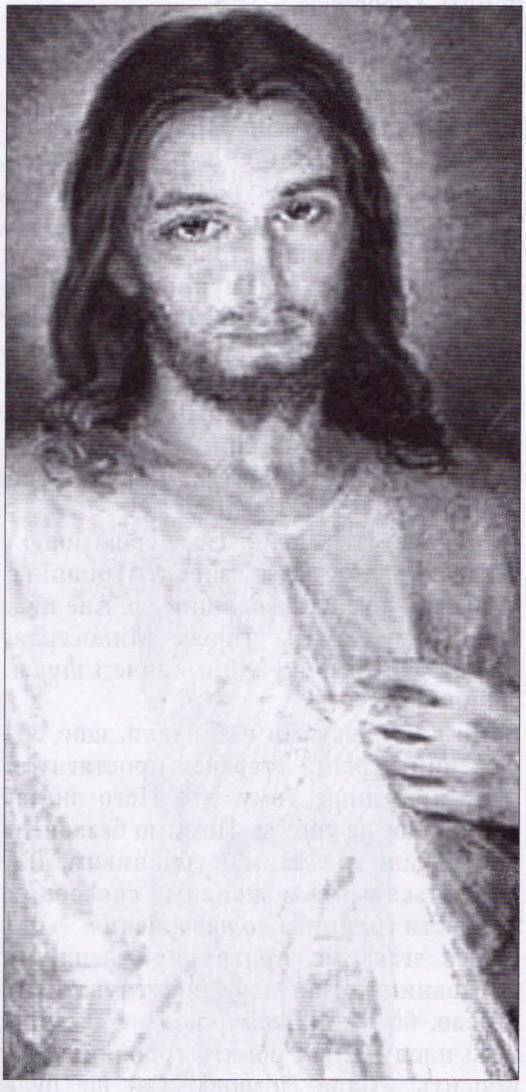

Приклад із життя: Одинока дочка залишає батьківський дім і йде слідами Марії Магдалини. А мати безперестанку молиться за навернення своєї дитини. Минає рік за роком... Раз уночі, коли мати на колінах молилася, почула в кімнаті чиїсь кроки. Оглянулася, – та це ж її блудна доня. Припали одна до одної. «Мамо, – питає дочка, – що це значить, що навіть опівночі двері не замкнені?» А мати каже: «Відколи ти пішла, я ніколи не замикала дверей, ані вдень, ані вночі. Я хотіла, щоб ти їх застала будь-якої хвилини відчиненими».

Христове Серце завжди відчинене у своєму безмежному милосерді до грішників. Воно готове простити. Але чи захоче людина? Чи не забракне їй відваги, а може й віри? Як гарно повчає святий Іван Золотоустий: «Роби лише те, що можеш, а решту зробить Господь Бог, аби поєднатися з Тобою». Ось, наприклад, варто лише приклякнути, а Бог допоможе добре посповідатись.

Приклад. Сказав Ісус святій Беніні: «Двері Мого Милосердя не замкнені на ключ, тільки прихилені, – досить доторкнутися до них, а вони вже відчиняються. Може їх відчинити навіть дитина, навіть безсилий старець. Але зате двері Моєї справедливості замкнені на ключ. Відчиняю їх тільки тим, що Мене змушують їх відчинити; добровільно не відчинив би їх ніколи...»

Молитва сестри Фаустини: «О незбагненний Боже, яким великим є Твоє Милосердя, непідвладне воно ні людському, ні ангельському розумінню; всі ангели і люди вийшли з глибин Твого Милосердя. Милосердя є цвітом любові, бо Ти, Боже, є Любов, а Милосердя є Твоїм діянням, у любові воно починається, і в Милосерді

виявляється. Навіть Твоя Божа справедливість говорить мені про Твоє незглибиме Милосердя, бо справедливість випливає з любові».

«О Ісусе, я розумію, що Твоє Милосердя незбагненне, тому благаю Тебе, зроби моє серце таким великим, щоб умістились у ньому потреби всіх душ, які живуть на земній кулі. О Ісусе, моя любов сягає поза світи, до душ, що страждають у чистилищі, і для них хочу чинити милосердя через відпустові молитви... О Ісусе, зроби моє серце чуйним до кожного страждання душі чи тіла моїх ближніх. О мій Ісусе, знаю, що Ти так чиниш з нами, як і ми чинимо з ближніми. Мій Ісусе, зроби моє серце подібним до Свого милосердного Серця. Ісусе, допоможи мені пройти по житті, чинячи добро кожному...»

Згадана мати молилася за свою доню і чекала. Бог теж чекає і зносить грішника незбагненною великодушністю. Але цим ще не вичерпується Боже Милосердя. Бог не тільки очікує, Він кличе і шукає грішника!

Чи дуже частими є випадки, щоб ображений перший старався простягнути руку приязніше тому, хто Його зневажив? А Бог це робить. Помимо безконечної віддалі між Ним і грішником, Він старається всіма можливими способами привести грішника до навернення.

Ось згадаймо притчу про неплідну смоковницю. Пан хоче викорчувати це дерево, бо вже кілька років не дає ніякого плоду. А що робить городник? Він просить: «Пане, дозволь, хай ще буде один рік! Я буду це дерево особливо плекати: обкопаю його, обкладу гноєм, може цього року дасть плід?»

Смоковниця – це образ грішника, за якого Спаситель просить Отця Небесного. І не тільки просить, але й трудиться над ним у надії, що, може, він таки навернеться.

Як тут не згадати слова святого євангелиста Івана: «Мої дітоньки, пишу вам те, щоб ви не грішили. Як же згрішить хтось, ми маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, праведного. Він – примирення за наші гріхи, і не лише за наші, а й за гріхи усього світу» (1Йо.2,1-2).

Ісус Христос сестрі Фаустині: «Нехай покладають надію на Моє Милосердя найбільші грішники. Вони першими мають право на довіру безодні Мого Милосердя. Дочко Моя, пиши про Моє Милосердя для змучених душ. Задоволення приносять Мені душі, які звертаються до Мого Милосердя. Таким душам уділяю ласки понад їх бажання. Не можу карати, навіть якби хтось був найбільшим грішником, якщо він звертається до Мого Милосердя. Я оправдовую його в безмежному Своєму Милосерді. Напиши: поки прийду як справедливий Суддя, спочатку відкриваю навстіж двері Мого Милосердя. Хто не хоче пройти через двері Милосердя, той мусить пройти через двері Моєї Справедливості».

Молитва сестри Фаустини: «О Вічний Боже, в якому Милосердя незглибиме, а скарб Милості невичерпний, споглянь на нас ласкаво і помнож у нас Своє Милосердя, щоб ми у важкі хвилини не впадали в розпач, ні не падали духом, але з великою довірою віддавалися Твоїй святій волі, яка є Любов'ю та самим Милосердям». – «О незбагненне і незглибиме Милосердя Боже, хто Тебе гідно возвеличити і прославити може? Найбільша прикмета Всемогутнього Бога – Ти, солодка надіє для кожного грішника. В одному гимні поєднайтеся зірки, земле і море, і разом вдячно прославляйте незбагненне Боже Милосердя». ■

(Далі буде)

МОЄ ЯСНЕ СОНЦЕ ЗОЛОТЕ

Мов ясне сонце золоте
Свої проміння розсипає
Та землицю – нашу матір
Теплом щоденним розливає.

Так Христове любе Серце,
Це сонце всего, що жиє
Ласк премногих усім людям
Рукою щирою дає.

Кличе замучених, прибитих,
Щоб тягар життя злегчити,
Кличе хорих та недужих,
Щоб їх рани улічити.

Сумних кличе теж до себе,
Щоби вляти в серце втіху
Та взиває неспокійних,
Щоб подати мужність тиху.

Котрих хрест – важке терпіння
Гнобить сильно, угнітає
Цих Ісуса любе Серце
Також мило закрашає.

І так всіх малих і старих
Вчених, простих та убогих
Найсолодше Серце кличе,
Щоб їм дати ласк премногих.

Приходім до цього Серця,
Щоб Воно благословило
Та нас всіх у кожній хвилі
Даром, поміччю дарило.

Іриней Назарко, ЧСВВ

ТАЙНА СВ. ТРОЙЦІ.

В попереднім числі пізнали ми зі слів Ісуса Христа, що суть три особи Божі і сї три особи Божі суть одним Богом; дальше, що сї три особи Божі суть зовсім рівні, бо всі мають одну і ту саму природу Божу. Заходить питає: Єслі всі три особи рівні, то як пізнати, котрий Отець, а котрий Син, а котрий Дух Сьвятий?

На се питанє таке відповідаємо.

Сі три особи Божі суть ріжні, то значить Отець не є Син, Син не є Дух Сьвятий. А Дух Сьвятий не є ні Отець, анї Син, або як мовить св. Атаназій в своїм символі віри: «Иньша особа є Бога Отця, иньша Бога Сина, а иньша Бога Духа Сьвятого». Отець, Син і Дух Сьвятий не суть то три імена одного Божества, але суть то три ріжні особи, з яких кожда має щось такого, чим ріжнить ся від двох иньших. А чимжеж сї три особи Божі поміж собою ріжнять ся? Відповідаємо! Они ріжнять ся лише тим: що Отець анї не родився ся, анї від нікого не походить. Син родить ся перед віками від Отця. Дух Сьвятий походить від Отця і Сина. Або инакше: Отець має природу Божу сам від себе, Син має ту саму природу Божу від Отця через рождество, Дух Сьвятий має ту саму природу Божу від Отця і Сина через походженя.

Коли мовимо о рождествї і походженю, не може тут бути бесіди о рождествї тілеснім, бо Бог єсть духом. Ми мовимо о духовім рождествї і походженю. Щось подібного є і в людскій природі. В нашім розумі родять ся духово мисли, а з того розуму і мислей повстає бажанє. Подібним способом богослови католицкі толкують рождество Сина і походженє Духа Сьвятого. Они кажуть так: Бог Отець пізнає себе і свою природу существенно і се пізнанє або слово є другою особою Божою. Св. Іван Богослов мав те саме на мисли, коли писав: «В началї було Слово, і Слово було о Бозі, й Бог було Слово». (Йо.1,1). На початку було Слово, і то Слово (пізнане) було у Бога Отця і Слово було Богом. Походженє Духа Сьвятого толкують тим способом: що Отець любить Сина, Син любить Отця і ся взаїмна существенна любов є третою особою Божою. І для того то Духа сьвятого називає св. Письмо «любовию». Таке є толкованє богословів.

Хто старший?

Приходить дитина зі школи домів. Невіруючий батько питає синка: «А що нового навчив ся ти в школі?» «Та нам нинї о. катехит говорили так гарно о св. Тройці» – відповів синок.

«О Тройці говорив? Що ж вам сказав? Певно казав, що всі три особи рівні! Так?» – казав зі злим сміхом невірний батько.

«Так, прошу татка. Казав що всі три особи рівні, нема ні старшої, ні більшої, ні могутнійшої!» – відповіла дитина.

«Ов, так?! А скажи ж мені сину, хто старший, чи я, чи ти; чи отець, чи син? Чи Бог Отець, чи Бог Син?»

Дитина хвильку подумала і каже: «Тату, Ви маєте більше літ від мене, але Ви не від мене. Бо коли я зістав Вашим сином, Ви доперва тоді зістали моїм батьком. БОГ Отець не є старшим від Сина, бо Син родив ся не в часі, але перед усїма віками».

Умовк завстиджений недовірок, малий синок навчив єго розуму!

Кілько а кілько є таких мудрагелїв, що хотіли би розправляти о св. Тройці,

та не знають навіть того, що знають малі дїти.

Сонце.

Один з Сьвятих Отців в розмові з невірними таке мовив: «Поглянь, невірний, на сонце а й оно є прообразом св. Тройці. Як тілько сонце покаже ся на обрії землі, сейчас побачиш сьвітло, що пливе з того сонця і почуєш на своїм тїлї тепло, що пливе з того сонця через сьвітло. Сьвітла не розділиш від сонця; тепла не відділиш від сонця і сьвітла. Сонце сьвітло і тепло разом сполучене і нероздільне. Маєш недокладний образ св. Тройцї. Отець – се сонце, з котрого родить ся Син, правдиве сьвітло (Йо.1). Дух Сьвятий – се тепло, котрим дихає Отець і Син. Отця не відділиш від Сина, Сина від Духа Сьвятого, а Духа Сьвятого від Отця і Сина. Одна, Сьвята нероздільна Тройця». ■

О. К.

(Місіонар,8, Лист 8, 1904)

Продовжуємо серію листувань о. Сильвестра «Зъ Бразилія»

ЗЪ БРАЗИЛІЯ

(Листъ монаха Софронія)

Якъ знаєте, люби братя, до Бразиліи виїхало въ серпні двохъ нашихъ монаховъ – одинъ священикъ отець Антоній Мартинюкъ и братъ Софроній Горощукъ. Щасливо прибули они на далеку чужу землю, и заразъ написали до насъ листъ о томъ, що въ першихъ дняхъ виділи та чули, та якъ жити розпочали. Щобы и зъ Вами, люби братя, поділити ся ихъ вісткою, выпишемо тутъ пару словъ зъ листу брата, нашого монаха Софронія, котрый межи иншими вістями, такъ описує: «Першого вересня въ четверъ по Службі Божий мы найняли собі въ місточку вже бразилійскому Купіумъ фіру запряжену въ пять коней, бо дорога була страшно тяжка, и пустили ся въ дальшу путь. Подъ вечеръ заіхали мы до якоись гостинниці и тутъ постановили заночувати. Я зачавъ заразъ выпаковувати наши пакунки и складати ихъ въ комнаті, а о. Антоній зоставъ при фірі. Ажъ наразъ чую я, що хтось на дворі закликавъ: Слава Іисусу Христу! Мені ажь серце забило ся въ грудяхъ, почувши той голосъ, и якъ стояв вибігь я на двіръ. Вижу, і очамъ своимъ не вірю, що навколо отця Антонія зобрала ся вже купка людей и крізь слезы радости вытають ся зъ нимъ, якъ бы давні знакомі. Були то наші зъ повіту Сокальського и Жовківського, котрых біда тутъ загнала. Заразъ зачали они насъ а мы ихъ выпитувати про всілякі річи. Жаль страшный бравъ нашу душу, слухаючи, що они намъ оповідали. Казали такъ: мы ще їдучи на корабли, стратили були надію на житє, їхало насъ 300 родинъ. Але яки то були родины. Корабельники поталювали всіхъ нас на такі фамілії, що кожда фамілія мусіла складати ся зъ 18 осіб, то значить, що насъ ніби то було 300 фамілій, але осіб було пять тысяч вісімсот. Тіснота була страшна. Ні де лягчи, ні де сісти, ні де выгодно станути. День за днемъ мерли наші люди, що ажь страхъ було диви-

ти ся, якъ що дня несли якусь дитину, або старця на покладъ – і шубовсть зъ ними в воду. А дурили насъ на кораблі такъ, що ніхто тому не давъ бы віри. Казали, тамъ въ Бразилії все достанете готове, на що вамъ везти зъ собою такі горячі кожухи, такі брудні сермяги, подушки. І не оден, подпивши собі зъ журбы, жалів і кидавъ кожухъ, сермягу въ море. – Коли насъ на конець привезли до міста Ріо Жанейро, аґент каже: кажіть люди, якъ прийде докторъ васъ оглядадати, що вы всі здорові. А мы такі були здорові, що один другого мусів підтримувати, бо зъ голоду и зъ горівки не моглисьмо ся на ногахъ тримати. Зъ корабля колією завезли насъ, але вже не пять тысячь вісімъ сотень, але только дві тисячі пятсот, бо решта вымерла на мори – до місточка Шнегро – и тутъ тримали насъ въ бараках цілих 4 місяці. Насъ тутъ вимерла зновъ трета часть, розуміє ся безъ сповіди, без священика. Решту насъ, що лишилисьмо ся при житю, брала роспука. Що робити, якъ жити безъ гроша, без хліба – питали мы себе и заливалисьмо журбу горівкою, за котру з насъ тягнули Бразилійці послідній грошъ, останій лахъ. По 4 місяцяхъ перевезли насъ до Куритибы – де вже зобрало ся насъ больше, бо тутъ вже передъ нами навезли були нашихъ людей споро. Всімъ имъ було такъ, якъ и намъ. Голі, голодні, розпяничені, здичілі, зрозначені. Тутъ нашими трупами застелили ся вже два цминтарі.

Хліба не було, а голод і пянство – то лихі порадники. Бразилійці рознесли меже наших людей розпусту. І настало таке, якого хіба не було і въ Содомі і Гоморі. – ІЦоби достати дальший грошь на хліб та горівку, муж виганявъ жінку, батько доньку на розпусту. Навіть молоді діти дванайцятилітні дівчата, кажуть, йшли, бо їхъ родичі силували на той діявольскій заробись. А коли тото зачало недописувати, диявол до решти змусив нашихъ людей на звірюк, і родичі зачали продавати свої діти Бразилійцямъ. Тожь повідають: бувъ торгъ на діти, якъ на худобу. Бразилійці приіздили навіть зъ дальшихъ міст великими возами. В одному місці родичі зносили дітей, а Бразилійці купували їхъ. За вродливших і здоровшихъ платили но 25 мільрейсов, за менше доборнихъ по 20 и по 10 міль. Повідають, що то сумъ було дивити ся на ту здичілість нашого народу. Ту несуть двох, трехъ вмерлыхъ до гробу, за ними вдовы або сыны, доньки плачуть, руки ломлять зъ розпуки; а ту зновъ музыка грає, а інші кричать, танцюють якъ збожеволілі, а тамъ зновъ бють ся на ножі, а на боці торгъ йде на діти.

А коли и дітей на продажь не стаю, тогді наши люди нападали на фільварки бразилійців, палили хату и все рабували.

О. Кизима заставъ іхъ въ такімъ здичіню. Якъ онъ потрафив ту дичь навернути и опамятати, то хиба Богъ одинъ знав.

А щобы вы не гадали, що то є пересада, то колись напишу по имени, хто свои діти попродавъ, що ажь волося стає на голові, таке слухаючи.

Нині то все вже майже устало. О. Кизима богато-богато тутъ зробивъ, але ще находять ся таки зухвальці, що не хотять навернути ся, сидять на віру зъ бразилійцями, а зачепи котрого, то готовъ и застрілити, хотяй о. Кизима зъ правдивою апостольскою водвагою не перестав упоминати, але годі дати раду, бо то розбігли ся люди по тыхъ лісахъ по 10 и 20 милях і більше – такъ що годі її вишукати. ■

(Далі буде)

український християнський часопис МІСІОНАР

КРОКИ РОДИННОЇ МОЛИТВИ

Джулія Мак Карті (Julie McCarty)
Переклад з англійської:
о. Микола МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

1. Складіть план.

Якщо ви хочете піти на футбольний матч, то вживаєте заходів. Коли хочете молитися як пара, вам потрібний план. Попросіть Святого Духа, щоб провадив вас. Тоді обговоріть: коли, де і який метод молитви ви використовуватимете; які прості кроки ви зробите, щоб забезпечити найменшу кількість можливих перерв?

2. Виберіть стиль молитви, який діє для вас обох.

Шукайте точку дотику. Наприклад, якщо ваш чоловік не католик, йому може бути незручно молитися вервицю. Будьте готові спробувати щось нове.

3. Зробіть ще один крок у той час.

Спонтанна молитва, своїми словами, – це чудовий спосіб, аби молитися разом, але спочатку воно може злякати. Розпочніть разом молитися знайому молитву, наприклад, «Отче наш». Потім по черзі моліться за ваші потреби, дітей, друзів, або в інших спеціальних намірах. Дякуйте Богові за добрі речі, що трапилися вдень. Закінчіть відомою молитвою «Слава Отцю, Сину і Святому Духові…»

4. Спробуйте вживати Святе Писання на основі молитовних форм.

У творі «Сімейна духовність: пошук за прихованою землею» автори Патрік і Клодет Мак Дональд описують простий спосіб для подружніх пар поділитися разом Святим Письмом. Пара, яку я знаю, відмовляє разом коротку формулу вечірньої молитви, щоденну молитву Церкви, засновану на псалмах та інших читаннях.

5. Ніколи не використовуйте молитви для маніпулювання іншою людиною.

Наприклад, молитися вголос, щоб ваш чоловік відмовився від шкідливої звички. Моліться для власного перетворення.

6. Поважайте потреби один одного.

Одна особа у шлюбі часто є більшим екстравертом, ніж інша. Якщо ви природно балакучі, шукайте способів дати вашому чоловікові/дружині тишу, якої він/вона потребує, щоб набратися сміливості говорити. Якщо ви спокійні, спробуйте думати заздалегідь про один простий молитовний намір. Ви не повинні ділитися кожною особистою думкою під час молитви.

7. Дозвольте запанувати священній тиші.

Багато з нас бояться мовчанки. Однак, коли наша молитва є поглибленою, ми виявляємо особливі, священні моменти тиші. Дозвольте на малі проміжки часу між частинами вашої молитви. Це дає Богові можливість говорити всередині нас.

8. Закінчіть обіймами та поцілунком після кінцевого «Амінь».

Як таїнство, ваш шлюб призначений бути знаком Божої любові у світі. «Ми пізнали й увірували в ту любов, яку Бог до нас має. Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, і Бог перебуває в ньому» (1Йо.4,16). Отже, вперед, запечатайте вашу молитву поцілунком! ■

ДЕЩО ПРО ТОВАРИСТВО АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ

Одним із мотивів проголошення 2012 року в УГКЦ роком мирян є звернення уваги на ту частину членів Христової Церкви, яка, в порівнянні з духовенством, виконує не менш важливу місію і складає більшість у Церкві. Це допоможе всім братам і сестрам у Христі Господі усвідомити велику відповідальність, яку покладено на всіх мирян і яка, зрештою, походить з їхньої звичайної приналежності до Церкви Христової, їхнього спільного покликання до святості, а особливо можливості різноманітного й необхідного служіння, яке відображає не тільки прагнення християн приймати участь у будуванні Христового Тіла, але також великого духовного добра, що походить від цієї місії. Одним із прикладів мирянського руху, який діє в межах цілої Католицької Церкви є Товариство Апостольства Молитви.

Товариство Апостольства Молитви виникло у Франції у 1844 році в Єзуїтській Колегії міста Вальс, що на півдні країни. Духівник тамтешньої колегії о. Франциск Готреле, ТІ (François-Xavier Gautrelet, 1807-1886), для того, щоб оживити апостольський запал, дух жертви і добрих діл між молоддю, запропонував створити молитовний гурток, щоб таким способом більше присвятитися побудові Царства Божого на землі. Молоді студенти охоче прийняли заклик свого духовного наставника, а о. Генріх Рам'єре, ТІ (1821-1884), співбрат о. Франциска і визначний теолог та письменник, виступив основним популяризатором нової молитовної спільноти. Отець Генріх написав книжку «Апостольство Молитви», де виклав основні богословські підстави, які великою мірою будуються на приватних об'явленнях св. Марії Маргарети Алякок (1647-1690), відомі для українського читача через книжку о. Артура Мілані «Велика Обітниця». о. Генріх Рам'єре також заснував часопис «Посланець Серця Христового», завдяки якому Товариство Апостольства Молитви дуже швидко розповсюдилося у цілій Католицькій Церкві. Перший Статут новоствореного молитовного руху затвердив у 1866 році Папа Пій IX, а через століття, 1968 року, після неодноразових поправок, особливо після II Ватиканського Собору (1962-1965), Папа

Павло VI благословив Товариству Апостольства Молитви для вживання оновлений відповідно до вимог часу і потреб Церкви новий Статут.

«Товариство Апостольства Молитви» – молитовний рух людей, які почитають Христове Серце і якнайчастіше приймають активну участь у Божественній Літургії. Члени Товариства жертвують Богові свою щоденну молитву, а одночасно намагаються провадити просте й щире християнське життя. Обов'язки учасників цих молитовних групи, які здебільшого складаються з 15-20 осіб і творять так званий молитовний гурток, не складні. Кожен бере участь у спільноті і освячується відповідно до свого прагнення й наскільки дозволяють обов'язки його стану. Обов'язково відмовляється молитва ранішнього пожертвування в намірениях «Апостольства Молитви», що змінюються кожного місяця, один раз «Отче наш» і десять «Богородице, Діво» з роздумуванням над Таїнством з життя Ісуса Христа і Пресвятої Богородиці, яке зображено на образочках-таємничках (ними обмінюються між собою члени гуртка кожного місяця). На звороті таємничок написана молитва ранішнього пожертвування. В такий спосіб, молячись, члени Апостольства Молитви є учасниками живої вервиці, бо відмовляючи в різних місцях, чи то вдома, чи на роботі, або й під час відпочинку, принаймні один десяток Вервиці і духовно єднаючись з іншими учасниками свого молитовного гуртка, щодня моляться повну Вервицю.

Набожність шанувальників Христового Серця тісно пов'язана з Євхаристійною Жертвою. Кожний член Апостольсва Молитви має обов'язок якнайчастіше брати активну участь у Божественній Літургії, часто сповідатись, причащатись, допомагати в церкві.

В Україну Апостольство Молитви прийшло приблизно у 1886 році. Його запровадили отці Василіяни, а перший молитовний гурток постав серед молодих зреформованих василіян Добромильського монастиря. Згодом молитовне вогнище виникло у Львові, Кристинополі і Жовкві, де 1897 року отці Василіяни почали видавати часопис «Місіонар Серця Христового», який сьогодні відомий під назвою «Місіонар» і завдяки якому Товариство Апостольства Молитви розповсюдилося на теренах сучасної України.

Сьогодні у світі нараховується більше 40 млн. членів Товариства Апостольства Молитви, які діють у вісімдесяти країнах по всіх континентах. Членами Апостольсва Молитви у нашій Церкві, незважаючи на спустошливий слід комунізму і труднощі підпілля, залишається кілька тисяч офіційно прийнятих осіб в Україні. Також не слід забувати тих, які проживають, наприклад, у Бразилії, Аргентині, США, Канаді, а також в Італії, Португалії, Іспанії тощо. Вони становлять, можливо, більш молитовну групу, аніж в межах нашої держави. Статистикою і координацією цього молитовного руху в Україні сьогодні займається о. Ілля Сірук, ЧСВВ, який перебуває в жовківському василіянському монастирі Різдва Христового – духовній та історичній столиці Товариства Апостольства Молитви, де відбуваються щорічні з'їзди членів Товариства з цілої України.

Апостольство Молитви зі своєю багатою історією і традицією й надалі служить для оживлення молитовного й духовного життя Церкви. Апостолуючи своєю жертвенною молитвою, кожний молитовний гурток свідчить про безмірне Боже Милосердя і Його неустанну присутність, особливо через Пресвяту Євхаристію – живого й вічного Бога між нами. ■

П'ЯТДЕСЯТ ПРИЧИН ЧИТАТИ БІБЛІЮ

Підготував о. Терентій ДОВГАНЮК, ЧСВВ

Продовження, початок в ч. 3-5 за 2012 р.

30. «Мати і вміти – не одне й те саме, це – хотіти невміло», – співається в пісні. Хіба твоя ситуація не нагадує цю пісеньку: ти хочеш, але не вмієш? Бо це не одне й те саме. Коли не вмієш плавати, то у воді тонеш… Читаєш: «Ти – Бог» (пор. Йо. 10,34; Пс. 82,6), але мимовільно залишаєшся мертвий, глухий, сліпий, голий (Одкр. 3,17-18; Пс. 82,7). Пізнай Голос Бога, нехай кожне слово Боже тебе пасе (пор. Пс.23), не вибирай дороги до Шеолу (пор. Пс.49,15; 141,7), де буде плач і скрегіт зубів (пор. Мт.8,12; 22,1-13). Бути з наукою Ісуса і бути при власному переконанні – це справді не те саме! Не даси ради без «Манни» (пор. Втор.8,3). І ще одне: ти читаєш і чуєш, але чи носиш у собі те, що прочитав? Бо мати і вміти – це не те ж саме. Біблійні кола – це корисне місце для тебе, там особливим способом діє Святий Дух. Включайся в Біблійні кола (пор. Йо.14,23; Мт.28,20). Бо тільки Святий Дух може зробити так, щоб ти мав, а не тільки вмів (Флп. 1,1-14; 1Кор. 12,1-11).

31. Якщо ж, як каже апостол Павло, Христос є міццю Божою і мудрістю Божою, то той, хто не знає Писання – не знає ані міці Божої, ані Його любові. Ісус висилає своїх учнів до міст і сіл, до людей, аби учні проголошували їм новину про Христа, про Боже Царство. Ми також вислані, кожний на свою ниву, для євангелізації світу, але без знання Святого Письма це неможливо. Чому? Бо слухати слово – це наставляти вітрила на подув Духа, не знаючи, до якого берега людина добереться (св. Єронім). Віра зі слухання, а слухання через слово Христове (Рим. 10,17). «Ти можеш робити те, чого я не зумію. Я можу робити те, що тобі не вдається. Разом ми можемо для Господа Бога здійснити щось абсолютно прекрасне» (Мати Тереза з Калькутти). Запрошую тебе: зробімо щось спільно для Господа Бога, а також у справах нашої віри, нашої Церкви!

32. Не хотіти слухати мовця – це погорджувати ним. Пізнаючи Слово Боже, ти виявляєш повагу і любов до Бога! Пізнавати Слово Боже – це не втрата часу, як порожнє читання газет або жадібний перегляд телепрограм і т.п. Це дотримання першої, найважливішої заповіді: Люби Господа, Бога твого, всім твоїм серцем, усією твоєю душею і всією думкою твоєю (Мт. 22, 37).

33. Біблія показує нам чимало важливих і обов'язкових у нашому житті ситуацій, речей, справ. Ми йдемо по житті без необхідних нам Божих вказівок, за взірець життя приймаємо те, що нам дає світ. А Ісус сказав: «Коли сліпий веде сліпого, обидва впадуть у яму» (Мт.15,14). Ми, як Адам і Єва, з'їдаємо «яблуко» з дерева мудрості, пізнання добра і зла (пор. Бут. 3, 1-7), і самі, без Божих вказівок, рушаємо вперед. Нам видається, що ми здобули знання й не потребуємо допомоги. А Ісус каже: «Я – путь, істина і життя!» (Йо.14,6). Читай Святе Письмо. Пізнай путь, істину і життя. Ісус хоче допомогти тобі, для цього Він прийшов (пор. Йо. 12, 47).

34. «Блажен, хто читає, і ті, які слухають слова цього пророцтва» (Одкр.1,3). Не відмовляй собі у розкоші благословення Божого – розпочни читати вже сьогодні (пор. Мт.13,45-6). Як у дитинстві ми збирали листочки і каштани, так сьогодні збираймо благословення від самого Творця. Почни читати хоч би у себе вдома, запроси сусідів на спільне читання. Запишися до біблійного кола. Бог прагне особисто тебе благословити. Не позбавляй себе того, що найпрекрасніше: Божого благословення! У Слові Божому міститься сила, що дає життя й перемінює ну-

тро. Слово Боже, прийняте з вірою, спасає і освячує (о. Йосип Кудасевич).

35. Комп'ютер слухняний тому, хто ним керує. Так само й ми повинні виконувати волю Творця, який нами керує. Але як ми можемо знати волю Бога, не читаючи Святе Письмо? Комп'ютер, який зависає і не виконує команд, якщо не піддається ремонтові, буде списаний. Ісус прийшов нас спасти від «списання на брухт». Він звертається до нас, бажаючи допомогти, щоб ми могли успадкувати вічність. Ми не користуємося Божими вказівками, навіть не стараємося їх пізнавати. Зміни це сьогодні й не чекай завтрашнього дня, бо завтра може стати запізно. Святе Письмо тільки вісім разів каже: «Не кради» – і ми пам'ятаємо, що красти гріх; а коли Біблія 200 разів каже, що мусимо пізнавати й роздумувати у своєму серці, і дітям своїм та іншим говорити, щоб роздумували й читали, запам'ятовували Його слова (пор. Втор. 11, 18-21), а ми цього не робимо, не пізнаємо, не знаємо Слова Божого, – то цим самим ми власними силами домагаємося «списання на запчастини», бо кожен комп'ютер, який виконує тільки 8 із 208 команд, списують.

36. Ісус Христос сказав: «Шукайте, і знайдете» (Мт. 7, 7). Ми повинні шукати – це нам зрозуміло. Але питання звучить ще й так: а що ж саме ми маємо знайти?.. Що кожний з нас повинен знайти? І тут сама собою насувається відповідь: я мушу читати Святе Письмо, якщо хочу це «щось» зайти, бо не відшукаю його під каменем, під кущиком, ніде, по всьому світу не знайду. Бога зможу знайти тільки у Слові Божому, у словах Ісуса Христа, у Словах, написаних під натхненням Святого Духа, і це віднайдення має бути в мені всередині. Я мушу цього зазнати, особисто знайти (пор. Рим.8,14). Бо неможливо поставити віднайдення на стіл, як вазу із квітами, або ж повісити на стіну, як ікону. Ми мусимо читати Святе Письмо. Ми повинні вивчати Слово Боже, якщо хочемо знайти. Інакше не вийде! Якщо знаєш інший спосіб – то, будь ласка, скажи мені про це! Як я маю шукати? Як я повинен знайти? Бог не каже Його знаходити – Він каже Його шукати (пор. Рим. 15, 4).

37. Ті, хто читав Святе Письмо до нас, стверджують, крім усього, що величезною допомогою в індивідуальному читанні текстів є приналежність до Біблійного кола - групи осіб, які регулярно зустрічаються, аби разом читати Біблію та поглиблювати знання її. Це зустрічі, які виникають із надприродних заохочень: ті, хто збирається в Колах, – приходять, керовані любов'ю до Господа Ісуса. Тому й Він сам на таких зустрічах присутній в особливий спосіб і особливо обдаровує учасників благодатями свого Святого Духа, відповідно до залишеної учням обітниці: «Де двоє або троє зібрані в Моє Ім'я, там Я посеред них» (Мт. 18, 20). Ісус вислуховує все, про що на таких зустрічах ми Його спільно просимо (пор. Мт. 18, 19) - надто ж якщо просимо про світло Святого Духа (пор. Лк. 11, 13). Активна участь у Біблійному колі відкриває людині очі, пробуджує приспані доти прагнення (о. Людвік Мицельський, OSB з книжки «Як читати Святе Письмо»).

38. Бог нас ні до чого не змушує, ми повністю вільні. Тим не менше Ісус сказав: «Треба вам народитися з висоти» (Йн. 3, 7) – чи ж насправді треба? Мусить бути електрика: лампа без живлення – це непотріб. Один мудрець сказав: «На друга сподівайся, що прийде Він до тебе, поки живеш, пізнавай Його, поки живеш, розумій Його, доки живеш, бо в житті знайдеш визволення. Якщо не розіб'єш своїх кайданів, поки живеш, то яку ж можеш мати надію на визволення під час смерті? Даремним мріянням є думка, що душа з'єднається з Ним, коли полишить тіло. Якщо знайдемо Його тепер, то знайдемо Його і потім, а якщо Його не знайдемо, то оселимося єдино лише в Місці Смерті» (Кабцір). Запрошую тебе до спільного шукання, вивчення Слова, замислімося над словами Ісуса і цього мудреця. ■

(далі буде)

ДВІ БАБУСІ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Софія, як ніколи радісна, вечором повертала з міста додому. А прийшовши на поріг, кинулась в обійми своєї вкрай здивованої бабусі й, поцілувавши її, пояснювала:

– Мене направляють вчитись на вчительку.

– Хто тебе направляє? – запитала бабуся Праня.

– Я була в районному відділі освіти, і там мені сказали їхати до Вінниці на навчання.

– Про батька твого нічого не говорили, що був репресований, бо за їхніми законами ми всі з його родини є ворогами народу, – здивовано запитала старенька.

– Я про батьків сказала, що вони повмирали в тридцять третьому році. Тоді жінка, яка зі мною розмовляла, записала щось в зошит, а те, що я була в Німеччині на роботі не згадувала, – сповнена надією, що буде навчатись, відповіла Софія.

То були важкі післявоєнні часи. Софія повернулась з Німеччини із примусових робіт, помагала бабусі, як могла. Знову голодовка, поїздки на Західну Україну за хлібом… Старенька хата також потребувала ремонту. Вона жила надією, що після навчання буде вчителькою і життя покращиться. Та одного вечора, коли повернулась додому трохи пізніше, застала бабусю в сльозах. Та сиділа на призьбі перед вікном.

– Що з Вами, бабусю? – запитала стривожена Софія.

– Переживаю. Відколи повмирали з голоду батьки, твоя мама, діти, не маю спокою. А тут ще за тебе переживаю. Ото, як ти пішла з дому сьогодні, молилась цілий день, а потім виплакалась. Така наша доля.

– Але Ви раді, що я їду вчитися, то чому сумуєте?

– Коли ти була в Німеччині, я кожного дня молила Бога і виглядала тебе, а тепер знову залишаєш мене. Мабуть, так Господь Бог велить і це треба пережити. А, може, дійсно будеш вчителькою, то найперше навчай дітей, щоб вони робили іншим добро, щоб слухались батьків і вірили в Бога. На жаль, у Бога вірити тепер забороняють. Але як без Бога? Та нічого не вдіємо, вони всі себе вважають розумними. Коли згадаю своє прожите життя, то я ні одного дня не вижила б без Бога. Тож молися щодня, і я за тебе молитимусь. Бог нас не опустить.

Наступного дня Софія почала збирати довідки. Найбільшою проблемою було отримати довідку з сільради про місце її перебування під час німецької окупації, бо було записано, що вона перебувала у Німеччині. Прочитавши написане, вона аж обурилась:

– З такою довідкою мене не приймуть на навчання. Напишіть, що мене насильно вивезли до Німеччини!

– А хто про це знає, як там тебе вивозили, цим займаються слідчі органи, – була жорстка відповідь. Як не прохала Софія, секретарка стояла твердо на своєму. І вона зі сльозами прийшла додому.

– Що з тобою? – запитала бабуся. А коли довідалась, в чому річ, сказала:

– Тут потрібно тільки просити, у них влада, нічого не вдіємо. Я піду до неї і щось з твого занесу їй.

Довго вибирала бабуся із одежі, яку привезла внука, і зупинилась на гарній куртці, кажучи:

– Оця курточка, мабуть, їй сподобається.

Софія змирилась і мовчки подала знак згоди, хоч стало жаль на душі курточки, яка дісталась їй важкою працею.

Літо минуло швидко, а на осінь поїхала Софія на навчання у Вінницю. Найбільшою радість була тоді, коли вона приїжджала до своєї бабусі. Восени було багато роботи на селі. Бабуся готувалась до зими. Тому потрібно було подбати про корову, поросятко, кури, та й хату утеплити. Тож вона працювала разом з бабусею з ранку до вечора.

Одного разу ввечері, коли бабуся Франя молилась, Софія вийшла надвір і, стоячи біля воріт, роздумувала про своє життя, про роки, які вже проминули, і мріяла про майбутнє, як буде вона працювати вчителькою. А найбільше переживала про своє заміжжя. Коли увійшла до хати, бабуся піднялася з колін, подивилась з якоюсь недовірою на неї і почала готовити постіль, бо була стомлена від цілоденної праці. Після короткої мовчанки Софія перша заговорила до бабусі неспокійним голосом:

– Я вже більше не молюся, бо вбачаю, що молимось надаремне. Моє переконання сходиться на тому, що Бога немає. А як Бога немає, то навіщо щось просити? Більше треба надіятись на свої сили. Бог за вас не зробить роботи.

– Я не сподівалась такого від тебе. Як ти була в Німеччині, я щодня благала Бога про твоє повернення. Він вислухав мене, а тепер ти навчаєшся з Божою допомогою, та й мені ще на старість Бог дає здоров'я і силу. Я в літах, але не хворію, і ще іншим допомагаю. Не гріши, дитино, у тебе все ще попереду.

– Де ж був Бог, коли вся наша родина вимерла від голоду? Чому батька арештували? За що? А війна… Я була у світі і надивилась, як людей нізащо голодом морили. Чому багатьох дівчат і хлопців, яких примусово вивезли до Німеччини на роботу, оголосили ворогами народу і вивезли у Сибір? Хіба це по-Божому?

Бабуся не могла дати якусь авторитетну відповідь. Витираючи сльозу, мовила тихесеньким голосом:

– Є злі і добрі люди. Добрі – це Божі люди, вони роблять добро, а злі – це від сатани, і роблять вони зло. Все це тому відбувається, бо над світом панує диявол, а злі люди виконують його волю.

Пояснила, як могла і вміла.

– У нас колишній священик викладає «науковий атеїзм». Дуже добра людина. Він пояснює, що Бога немає з наукової точки зору. Свідомість у людей міняється. Старші повмирають, а молодь хоче жити по-новому, без Бога. Так, що я Вам не заперечую, вірте в Бога, але я хочу жити по-іншому, так, як нас навчають в інституті.

– Жаль цього слабодухого священика, що став безбожником. Юда завжди знайдеться, навіть серед духовенства, але правда залишається одна. Тільки прошу тебе, не виступай ніде проти Бога, не приймай участі у руйнуванні церков, каплиць, хрестів, бо може бути велика кара від Господа Бога. Я вже прожила своє життя і бачила ще не таких розумних. Пам'ятай,

що Господь Бог є дуже милосердний, але і справедливий. А зараз давай, разом помолимось перед сном, нехай Господь Бог нам все простить.

Майже три роки навчалася Софія, а після закінчення навчання її направили працювати аж у Тернопільську область, де після війни не вистачало насамперед вчителів у школах. Репресивна машина перемелювала передовсім інтелігенцію. На зміну присилали вчителів з різних областей. Коли Софія приїхала до бабусі попрощатися, то розплакалась. Бабуся також витирала сльози, кажучи:

– Я так і знала, що тебе десь далеко направлять на роботу. Нехай Господь Бог береже тебе. Там тепер неспокійно, западенці воюють проти нас, але я буду молитись за тебе, щоб ти щасливо вийшла заміж.

Як завжди промайнуло тепле літо, і Софія виїхала на постійну роботу в Тернопільську область до Підгайців, а звідти її направили у невелике село за п'ятнадцять кілометрів від райцентру, вчителькою початкових класів. Дівчину зустрів голова сільради і запропонував квартиру:

– Є тут у нас два будинки, в одному живе одинока бабуся, в другому молода сім'я, але в них є вільна кімната.

Софія хвилинку подумала і вирішила:

– Піду я до бабусі, а якщо не вийде щось із нею, то перейду до іншої хати.

Коли вона прийшла до тієї першої квартири, то на подвір'ї її зустріла старша висока жінка, зовсім не схожа на рідну бабусю Франю. Привітавшись, жінка почала ніби умовляти:

– Шановна пані, не знаю чи вам сподобається така хата.

– Я не пані, називайте мене Софією.

– А в школі як Вас будуть величати?

– В школі – Софія Іванівна. Я також залишила таку бабусю, як Ви, на селі. Тому мені не важко буде звикнути до вас і до вашого села.

Заходило сонце, і бабуся Євдокія старанно готувала вечерю. А під час вечері почалась жвава розмова. Софія розказувала про своїх батьків, про те, як була на роботі в Німеччині, як поверталась додому, як навчалась… Євдокія дещо розповідала про себе:

– Моя дочка також була в Німеччині, але не повернулась додому. Нічого не знаю про неї, кажуть, що в Америці. Дай Боже… Син загинув у лісі, а невістку вивезли через нього на Сибір. А я, слава Богу, залишилась сама в цій хаті і буду тут доживати свого віку.

Коли Софія увійшла в кімнату, то, побачивши на стіні образи Пресвятого Серця Ісуса і Марії, відразу запитала:

– Моя бабуся також вірить в Бога. А мені сказали не вірити. Оскільки я вчителька, то чи можу познімати ці образи?

– Ні, ні, цього не можна в нас робити! З Богом жартувати не можна. Як хтось буде тобі дорікати, скажеш, що образи Євдокії, господині. У нас в селі всі вірують в Бога, і ви також полюбите Бога і людей. Кожна душа бажає Бога. Я навіть не знаю, як можна жити без Бога Святого.

У своїй праці Софія повністю віддалась учням, а до людей відносилась із такою любов'ю, як до своїх рідних. Згідно із шкільною програмою, вчителька разом із учнями співала пісні про вождів Сталіна і Леніна, а також пояснювала дітям, що Бога немає. Тоді діти нахмурювались і не хотіли її слухати, бо батьки говорили їм протилежне – що Бог існує і всім управляє. А одного разу навіть одна жінка сварилася з нею.

– Ви приїхали, щоб калічити своїми знаннями наших дітей?

– В чому справа? – запитала здивовано Софія.

– Мої діти прийшли зі школи і кажуть, що ви їм пояснювали, аби вони не вірили в Бога.

– Ні, я цього не говорила, я тільки казала, що Бога немає, що це люди собі видумали Бога.

– Прошу пані вчительки, про це розказуйте своїй мамі, що так гарно вас виховала, але не нашим дітям.

Ці слова заділи за живе Софію й вона у сльозах прийшла до хати, де на порозі зустріла її Євдокія.

– Що з вами? Що сталося? – запитала господиня. Софія докладно про все розказала.

– Вони не знають моєї долі. Не знають, що я виросла сиротою…

Євдокія почала заспокоювати Софію, як тільки могла.

– У людей можна все забрати, – говорила вона, – поле, ліс, худобу, подвір'я, хату і навіть одежу, але не можна відібрати людям Бога. Живемо у часи, коли безбожники верховодять нами і заставляють говорити і виступати проти своєї совісті. І це жахливо.

– Що Ви мені порадите робити?

– Я думаю, що ваша бабуся також правду говорила. Якщо не вірите в Бога, то щоб не дратувати інших, мовчіть про Нього. Прийде час і Господь Бог відкриється вам, і ви повірите в Нього.

Софія прийняла до уваги цю розмову і вже на Різдвяні свята діти приходили до неї колядувати з побажаннями, за що її визивали до Підгайців, погрожуючи, що звільнять з роботи. А люди ще більше почали поважати свою вчительку і приносили навіть дещо з продуктів. Через рік, влітку, Софія вийшла заміж. Її наречений, Василь, був лісником. Та найбільше їх поєднувало те, що він також був у Німеччині на роботі і добре розумів свою подругу. На весілля Софія запросила бабусю Франю. Незважаючи на свій похилий вік, вона приїхала вчасно. Євдокія прийняла бабусю, як свою рідну. Вона дуже хвалила Софію і називала доброю дитиною, хоча їй минав вже двадцять восьмий рік. Весілля було не гучним, але для всіх радісним. Василь походив з багатодітної сім'ї, тому Євдокія прийняла його до своєї хати, як зятя. Найбільше раділа бабуся Франя за долю своєї внуки.

– Я ж тобі говорила, що Господь Бог вислуховує всі мої молитви, – говорила вона до Софії. Ввечері до хати прийшов знайомий підпільний священик, який, на радість обидвом бабусям, уділив молодим святу Тайну Подружжя. Всі висповідалися. Отець відправив Службу Божу за здоров'я Василя і Софії. Після Служби він довго повчав усіх присутніх Божої науки.

– Нам потрібно постійно бути в думках із Христом, і якщо думка неправдива, її потрібно відкинути. Подружжя, укладене через присягу перед Богом, нерозривне, і ніякої іншої думки не може бути. Крім цього, подружжя повинно бути одне. Це означає, що серце чоловіка повинно належати тільки одній жінці, а серце жінки тільки одному чоловікові. Подружжя повинно бути святим, бо воно є прообразом таїнственної злуки Христа з Церквою. Тому, дякуйте Богові за все, навіть за терпіння, тобто за хрести, які дає нам Господь. Бог знає, чого нам потрібно, але Він любить, коли Його просять. Тож просіть – і дасться вам усе, що просите.

Софії дуже подобалась розмова духовного отця і вона розказала, як її втягнули у безбожну колію:

– Коли я навчалася у Вінницькому педагогічному інституті, то у нас науковий атеїзм викладав колишній священик. Він був доброю людиною і ми вірили у все, що говорив, бо він дуже аргументував дії інших священників і доказував, що вони в Бога не вірять, заради свого заробітку і грошей

проводять богослужіння і вимагають грошей. Я йому також вірила, але тепер я розумію, що це не так.

– Священики також різні. Ніщо так не підриває віри в народі, як згіршення священиків і їхнє недбальство у служінні. Тож не дивуйтеся тому, що вам розказували в інституті...

Бабуся Софії уважно слухала отця і була рада за свого внучку.

– Я завжди вірила в Бога і довірялась Йому, але ніколи не думала, що Він для нас виявить стільки милосердя. Я щаслива, що Софія, дякуючи добрим людям, навернулась до Бога, і прийняла Його до свого серця.

Наступного дня, на здивування Софії, обидві бабусі зранку разом молились. Молитва настільки єднала їх, що вони, незважаючи на те, що проживали одна на Східній, а друга на Західній Україні, вважали себе рідними. Після молитви разом приготували сніданок й одна іншій розповідали про свою гірку долю. Дві долі, які так подібні, як Західне і Східне Поділля. Нажаль, через три дні їм довелось розлучитися. Євдокія подарувала на пам'ять Франі молитовник «Отче наш», який мала ще зі своєї молодості, кажучи:

– Ось, моліться за нас, а ми будемо молитися за вас.

Бабуся Франя поїхала до свого дому. Проводжала її Євдокія із Софією і зятем Василем до залізничної станції Потутори. І тільки коли бабуся сіла у вагон і потяг рушив, вони повернулися додому. А через деякий час Євдокія отримала щирого листа від Франі, де вона писала: «...Боже, яка я щаслива за долю Софії. І це все з вашої доброї науки. Я тут всім розказую, який Бог милосердний до нас і добрий. Кланяюсь отцю Софрону і дякую йому за щирість і доброту, а також за сповідь. Світ не без добрих людей...» З того часу вони постійно переписувались короткими листами. Через рік Франя знову приїхала, але вже на хрестини своєї правнучки Лесі. Хрестив Лесю також отець Софрон. Побувши тиждень у гостях, Франя повернулась додому, захворіла і тихо переставилась у вічність.

Минуло більше як сорок років перебування Софії на Тернопільщині. Настав час повних перемін в Україні. Греко-Католицька Церква вийшла з підпілля. Відчиняли закриті церкви, а також будували нові. Незважаючи на свій поважний вік, Василь і Софія працювали біля своєї церкви, яка була закритою всі часи і тепер потребувала ремонту. А на свято Успіння Богородиці її посвячували. Зійшлося багато людей і після богослужіння парох висловлював подяку всім, хто причинився до відновлення храму:

– Велику подяку складаємо всім братам і сестрам у Христі, які, незважаючи на важкий економічний кризовий стан, склали свої щедрі пожертви, а також дякую всім хто приклав свої руки, працюючи на відбудові нашої святині. А найбільше дякую тим, які зберегли правдиву віру Христову і не пішли шукати собі іншого бога, чи іншу церкву. Пригадую давні часи, як дві бабусі, одна зі Східної України, а друга з нашого села, разом молились, випрошуючи у Бога ласку вільно визнавати свою віру. Вони були з різних областей, але доля їхня була однакова. І коли я хрестив у їхній хаті правнучку, то старша бабуся Євдокія сказала: «Дай Боже, щоб ця дитиночка вільно могла визнавати свою віру і своїх дітей хрестити в нашій церкві». А бабуся Франя додала: «Дай Боже, щоб діти наші не були у чужих наймитами, які навіть їм помолитись не дають». Тож подякуймо Богові за таку прекрасну святиню, а у своїх серцях збережімо храм Святого Духа, як зберігали ці побожні наші бабусі віру у правдивого Бога у своїх серцях. ■

ТЕРНОПІЛЬ: «Я ЛЮБЛЮ «МІСІОНЕР»!

Марія ГОРОДЕЧНА

Які ми щасливі, що Ісус Христос показав нам велику тайну Свого перебування в нас і з нами! На прикладі Марії та своїх учнів. Що Він підбадьорює нас, напоумляє – у різних подіях чи обставинах... Слова із духовної науки владики Софрона Мудрого стали лейтмотивом виставкових заходів, які проводило видавництво «Місіонер» цього року.

Втретє тернополяни, попри невтішні прогнози щодо реалізації релігійних книг у кризових умовах, освідчуються у любові видавництву «Місіонер». Наш книжковий стенд – у центрі уваги, до нього поспішають і постійні покупці, і ті, хто вперше звернув увагу на релігійні книги. Працівникам видавництва Олі Фунделі та Василю Безпалько доводиться слухати різноманітні пропозиції і розпаковувати книги для спраглих читачів. Багатьох краян цікавлять праці владики Софрона Мудрого, чи книги, що вийшли друком за його фінансової підтримки – «Нарис історії Церкви в Україні», «Духовні бесіди», «Словник біблійного богослов'я», а також поезію о. Василя Мендруня та новинку – книгу професора Дмитра Степовика «Нова українська ікона XX – початку XXI століть. Традиційна іконографія та нова стилістика».

Приємно, що нікого не доводиться закликати: «Відкинь свій «тренажер» – пізнай книги «Місіонер!», – організатори фестивалю «Джура-фест» подбали про широку інформаційну підтримку. На прес-конференції представники видавництв «Місіонер», «Каменяр» – директор Д. І. Сапіга, «Джура» – директор В. Ванчура, зазначили, що Тернопільське свято книги поєднало презентацію величі українського друкованого слова із духовною традицією краю та із музикою весняної зав'язі набубнявілих тюльпанів і п'янкими пахощами цвітіння рідної землі. Свято жило Словом, дихало Ним, випромінювало Його. Молитвою, сердечним привітанням та благословенням отця Андрія Романківа, синкела у справах мирян Тернопільсько-Зборівської єпархії, розпочав урочисту ходу Фестиваль. Відвідувачів та гостей привітав міський голова Сергій Надал, голова Тернопільської обласної ради Олексій Кайда, заступник голови Тернопільської облдержадміністрації Василь Гелько. Серед найкращих видань «Джурифест» визнано книгу Д. Степовика «Нова українська ікона».

І хоча книга Ольги Кіс «Слугині Світла» отримала в нагороду лише дзвінкі оплески та теплі слова подяки, я ще й досі перебуваю під враженням від її презентації, яка відбулася в прес-центрі Українського дому «Перемога». Хвилюючі спогади отця Михайла Шевчишина, ЧНІ, Христини Скрипиць, Любомири Гергель, Галини Слюзар, автора книги. Сестри служебниці, організатори заходу, змогли втілити свій проект, в основі якого – скарби життя десяти монахинь Згромадження ССНДМ провінції Співстраждання Матері Божої, поєднавши світло своїх сердець із світлом свічок, музики, пісні і розповіді в гармонію Віри, Надії і Любові. Книга кличе до наслідування, допомагає водночас кожному пізнавати себе та сучасний світ у кращих духовних традиціях. Щоб любити щораз то більше. ■

СЕРЦЕ ІСУСА

Серце Боже в поміч маєм,
З Ним легкий щоденний хрест.
Вдячність Богові складаєм,
Руки взносим до небес.

Вислухай нас, Сину Божий,
І до Серця притули.
Знаємо: Любов все може,
Хоч на смерть її вели.

Серце Спаса прославляти
І любити, у житті
Будемо, як Божа Мати,
Як любили всі святі.

ПРИСТАНЬ СПОКОЮ

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

Серце Ісуса –
небо відкрите,
Знаю, Ти хочеш
людям світити.

Серце Ісуса –
милості море,
Знаю, Ти хочеш
втишити горе.

Серце Ісуса,
світом розп'яте,
Знаю, Ти хочеш
землю обняти.

Серце Ісуса –
пристань спокою,
Знаю, Ти хочеш
бути зі мною.

ЗІСЛАННЯ СВЯТОГО ДУХА

Сходить нині Дар чудесний,
Як світанок на росу.
Серце вбоге Цар Небесний
Одягає у красу.

Духа Божого Спаситель
Посилає від Отця,
Зблуджену дитину Вчитель
Повертає до Творця.

Дух Господній через терни
Нас провадить по землі,
Щепить Він любові первні
На охрещенім чолі.

Дух Святий – життя Керманич,
Правди Божої уста –
Невигойні лічить рани
І веде нас до Христа.

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

■ Дозвольте висловити щиру подяку через журнал Господу Богу, Матері Божій, святій Анні, святій Філомені, святому апостолу Юді-Тадею, святому Венедикту, святому Герарду, святому Йосифові, святому Шарбелю, святому отцю Піо, блаженному Миколаю Чарнецькому, святому Івану, святому Антонію Падевському, своєму Ангелу Хоронителю, душам у чистилищі та всім святим за отримані ласки та постійну допомогу в моїх потребах. Щиро вірю, що їхню опіку я буду відчувати все своє життя. Дякую!

Іванна Гнатківська,
м. Золочів, Львівська обл.

■ Шановна редакціє часопису «Місіонар», через ваш журнал, хочу висловити щиру подяку Пресвятій Родині, Ангелу Хоронителю, святому Юді-Тадею, святим Йоакиму та Анні, святому Миколаю Чудотворцю, блаженному Миколаю Чарнецькому, святому Йосафатові, святому отцю Піо, блаженному Івану Павлу II, святому монаху Шарбелю, всім святим, до яких я звертаюся кожного дня, за їхню опіку наді мною і моєю родиною. Їх опіку, їхні молитви і благословення я відчуваю кожного дня, в усіх працях, всюди, де тільки не була б, особливо у важких життєвих обставинах.

Закликаю всіх людей молитися до Господа Бога, до Його Пресвятої Матінки, і завжди просити молитви та опіки у цих великих заступників, вони завжди допоможуть! Щира молитва – то велика сила!

Пам'ятаймо про це.

Ольга,
с. Стара Скварява, Жовківський р-н, Львівська обл.

■ Складаю подяку святому апостолові Юді-Тадею на сторінках журналу «Місіонар». Я молилася до св. Юди-Тадея за свою онуку. Вона щасливо закінчила навчання і тепер працює.

Анастасія Дацюк,
с. Спасів, Сокальський р-н, Львівська обл.

■ На сторінках часопису «Місіонар» висловлюю найщирішу подяку Господу Богу, Пресвятій Діві Марії, святому апостолу Юді-Тадею за отримані ласки. Мій син довго не міг знайти роботу, я все молилася і просила, надіялася, що молитва переможе все. Була в нас місія, я ходила кожний день, сповідалася і причащалася. Ходила часто на Службу Божу за здоров'я, і, слава Господу Богу, Діві Марії, святому Юді-Тадею, мої просьби вислухані – син знайшов роботу.

Моліться люди, вірте, і молитва переможе все. Доки буду жити, буду дякувати за їхні ласки.

Кільницька Г.Ю.,
м. Новий Розділ, Львівська обл.

■ Слава Ісусу Христу!

Шановна редакціє, хочу через часопис «Місіонар» скласти подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, а особливо святому Юді-Тадею за вислухані молитви. Я довгий час просила святого Тадея вислухати моє прохання, твердо вірила і надіялась, що Він допоможе мені, пообіцявши в разі допомоги написати про одержану ласку.

Закликаю Вас, щиро моліться до святого Юди-Тадея, надійтесь, не втрачайте віри і він обов'язково вислухає ваші прохання.

Галина,
м. Самбір, Львівська обл.

■ Слава Ісусу Христу!

Шість років минуло з тієї пори, коли я пообіцяла подякувати Пречистій Діві Марії за те, що мені повернули гаманець, який вкрали на базарі. В ньому знаходились золоті речі і медалик Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії. Тому висловлюю щиросердечну подяку Пречистій Діві Марії і Господу Богу та перепрошую, що так довго не виконувала обіцяне.

Марія,
с. Волсвин, Сокальський р-н, Львівська обл.

КРОСВОРД

Підготувала Леся ШТИКАЛО

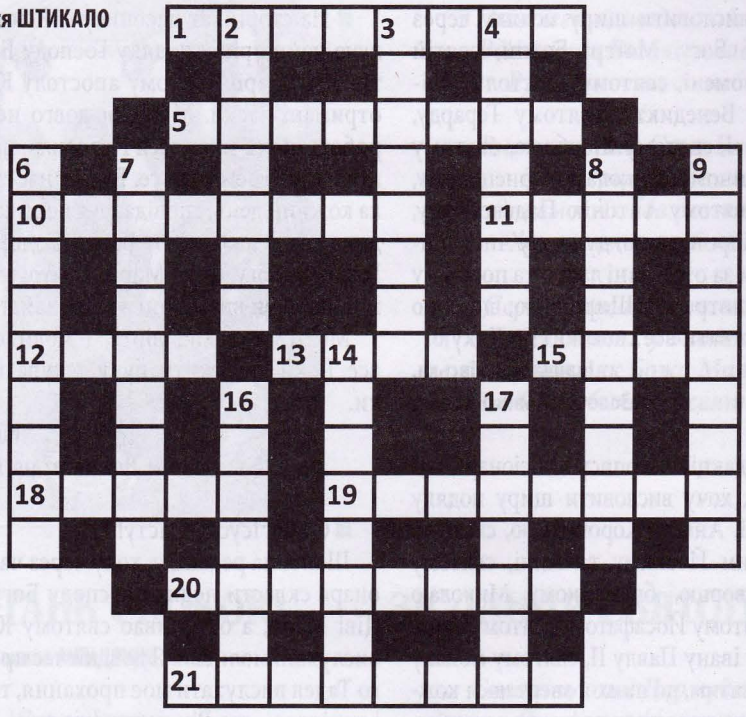

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 1. Місто у південній Польщі, де народився блаженний Папа Іван Павло II. 5. Французький письменний, автор роману «Червоне і чорне». 10. Довгий широкий халат із волосяною сіткою, що закривала обличчя, без якого мусульманкам у Середній Азії не дозволялось з'являтись перед сторонніми. 11. Синонім до слова літера. 12. Окреме відділення у залізничному пасажирському вагоні на два або чотири спальних місця. 13. Невеликий перелітний співучий птах ряду горобиних з коротким хвостом, прямим дзьобом і великими крильми. 15. Один із малих пророків. 18. Азербайджанський народний танок імпровізаційного характеру, переважно жіночий. 19. Друкарський знак у вигляді зірочки, яку використовують на письмі для позначення посилань. 20. Спосіб лічення днів у році. 21. Мінерал, складний окис урану, дуже радіоактивний.

ВЕРТИКАЛЬНО: 2. Святий, до котрого молимося і просимо допомоги віднайти загублену річ. 3. Відповідь на загадку, розв'язання загадки, розкриття таємниці. 4. Обов'язкова безшлюбність католицького духовенства. 6. Створення художніх зображень, візерунків, орнаментів шляхом нашивання, наклеювання на тканину чи папір різнобарвних шматочків якогось матеріалу. 7. Група морських островів, що лежать близько один від одного. 8. Дорогоцінний камінь блакитнувато-зеленого чи блакитного кольору; різновид берилу. 9. Начерк, ескіз; малюнок з натури. 14. Платіж готівкою. 16. Деталь астрономічних і геодезичних кутомірних інструментів, що обертаються навколо осі, яка проходить через центр лімба (служить для відліку кутів). 17. Чеський композитор, піаніст і диригент, автор опери «Далібор».

Відповіді на кросворд, опублікований у числі за травень 2012 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 7.Новгород. 8.Теодосій. 9.Майно. 11.Розум. 12.Дитина. 13.Поклін. 14.Бог. 15.Сон. 18.Відхід. 19.Покора. 25.Зерно. 26.Бісер. 27.Іконопис. 28.Смирення.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Вогонь. 2.Прохор. 3.Монастир. 4.Ростов. 5.Нестор. 6.Літургія. 10.Цар. 16.Містечко. 17.Прощення. 20.Пастир. 21.Мед. 22.Письмо. 23.Знання. 24.Кінець.

нові видання • «МІСІОНЕР» • нові нагороди

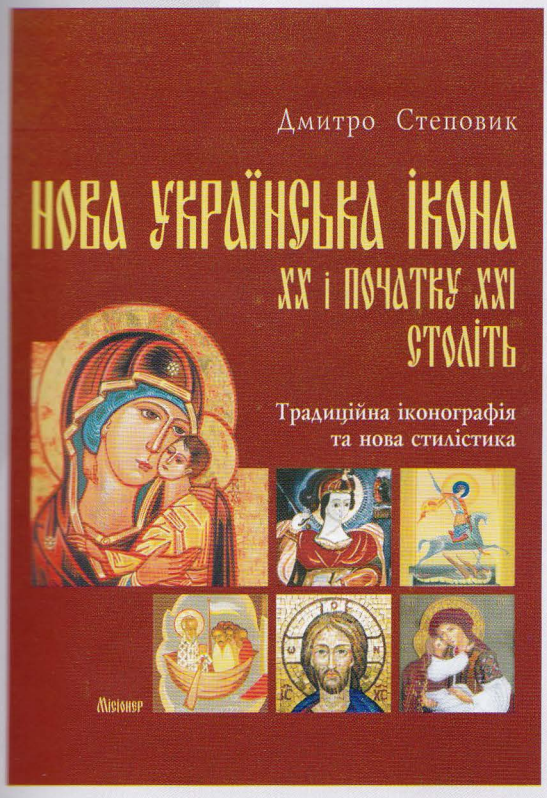

На III Всеукраїнському
книжковому фестивалі
«Джура-фест»
у м. Тернополі
28 квітня 2012 року
Видавництво «МІСІОНЕР»
нагороджено за книгу
Дмитра Степовика
«Нова українська ікона
XX – початку XXI століть»

ГРАМОТА
Тернопільська обласна рада
НАГОРОДЖУЄ
Стасіва
Василя Михайловича
за активну участь у підготовці
та проведенні фестивалю
«Джура-фест-2012»
Голова обласної ради О.П. Кайда

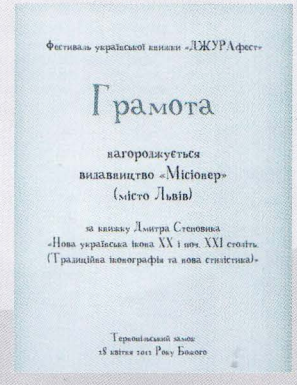
Фестиваль української книжки «ДЖУРАфест»
Грамота
нагороджується
видавництво «Місіонер»
(місто Львів)
за книжку Дмитра Степовика
«Нова українська ікона XX і поч. XXI століть
(Традиційна іконографія та нова стилістика)»
Тернопільський замок
28 квітня 2012 Року Божого

Дмитро Степовик
НОВА УКРАЇНСЬКА ІКОНА XX – ПОЧАТКУ XXI СТОЛІТЬ
Традиційна іконографія та нова стилістика
ISBN 978-966-658-253-2, 288 с., 230 х 300 мм., тверда опр.

У монографії відомого дослідника сакрального мистецтва професора Дмитра Степовика йдеться про нову ікону. Під цим терміном розуміються не тільки ті ікони, які створені недавно, але й ікони відроджені та оновлені в їх найважливіших рисах: іконографії (виборі кола святих і засобах їх зображення), стилістиці, богословських основах. Ікона – не звичайний вид образотворчого мистецтва. Це таїна, сповнена глибокої духовності, зв'язку із Божественним Одкровенням, молитвами, літургійним служінням. Досліджуючи новітню ікону як витончене мистецтво, автор приділяє увагу її походженню, зв'язку з традицією. Аналізуються ікони XX й початку XXI століть в Україні й українській діаспорі. Чільне місце в монографії приділено передумовам відродження й оновлення ікони, богослові, філософії та естетиці ікони, історії дослідження ікон в Україні та зарубіжних країнах, сучасному стану іконотворчості.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,

тел.: 0952602157, (032) 272-90-80
shop@missioner.com.ua
http: www.missioner.com.ua

МІСІОНАР – В ІНТЕРНЕТІ!

1 травня минуло 115 років, відколи вийшло перше число часопису «Місіонар Пресвятого Серця Христового». До цієї дати відкрито сторінку часопису «Місіонар» в Інтернеті. Сторінка дедалі більше наповнюється. Особливо важливим є представлення перших чисел часопису. Також Ви знайдете тут розширені матеріали, колонки авторів, повідомлення...

Читайте найцікавіше із часопису «Місіонар» за адресою:

http://www.misionar.info